

רבי נדרא-נת טאגורי

מתרגם מחוך המקור הַבְּנִי
 לאנגלית על-ידי המחבר עצמו
 ומאנגלית לעברית על-ידי

דוד פרייטמאן

הַבֵּית.

לְבִדִי עֲבַרְתִּי בְדֶרֶךְ בְּשֶׁנָּה לָעֵת בֹּא הַשָּׁמֶשׁ, לְמוֹעֵד
הַתְּבִיאֹוּ כְּמוֹ-כִילִי אֶת-זֶהְבוּ הָאֲחֵרוֹן.

וְאוֹר הַיּוֹם הִלָּךְ הַלּוֹךְ וְשִׁקֵּץ בְּתוֹךְ הַחֲשֻׁכָה, וְהֶאֱדַמָה
הַשְּׂכוּלָה אֶסְף מִמֶּנָּה קִצִּירָה וְהִיא רִבְצַת לְפָנַי דּוֹמָם.
פְּתָאֵם וְהִנֵּה קוֹץ נֶעַר עוֹ וְשָׂרֵק עֲלֶיהָ עַד לְשָׁמַיִם,
נִיחֻלוֹךְ בַּחֲשָׁף בְּאִיר־רֶאֱהָ וְנִצּוֹזֹב אֲחֵרָיו אֶת-עַקְבֵי שִׁירוֹ בְּדַמְמַת
הָעֶרֶב.

וְזֶה-בֵּיתוֹ בְּמָקוֹם הַזֶּה בְּכֶפֶר בְּקִצְהָ הַחֲלָקָה הַנְּשֻׁמָה
אֲשֶׁר מֵעֵבֶר לְשֹׁדֵה קְנִי הַסֶּקֶר, טָמוֹן בְּצֵל הַבְּזוּזָה וּבְצֵל
הַתְּמָרִים אֲשֶׁר לְאַרְק הָעֵנַג בֵּינֹת לְאַגּוֹז הַקּוֹק וְנִצְצֵי טָרִי
הַלְחָם הַיִּרְקִים פְּהִים.

וְאֲנִי עֲמַדְתִּי רַגַע תַּחְתִּי אֶל-מוֹל אוֹר הַכּוֹכָבִים עַל-דְּרָכֵי
הַשּׁוֹמֵם וְאֶרְאֶה אֶת-הָאֲדָמָה פְּרוּשָׁה לְפָנַי בְּמוֹ-אֶפֶס וְהִיא חִבְקָת
בְּזוֹרְעוֹתֶיהָ בְּתִים לְאִין-מִסְפָּר, וּבָהֶם עֲרֻשׁוֹת יְלָדִים וּמִטּוֹת,
לְבוֹת אֲמוֹת וּמְגוֹרוֹת עֶרֶב עִם חֵי-נֶעַר, וְהֵם בָּלֵם שְׁמַחִים
אֶת-שְׂמֻחָתָם בְּבִלְיַדְעַת אֶת-רֹב עֲרָפָם לְכֹל-הָאָרֶץ מִסְבִּיב.

על־שפת הים.

על־שפת הים אשר לעולמות איד־קץ מתאספים ילדים.
 השמים ממעל אשר אין להם חקר לא ינועו והמים
 מתחת אשר אין להם מנוחה יסערו. על־שפת הים אשר
 לעולמות איד־קץ מתאספים ילדים בתרועות גדולות ובמחולות.
 בתים הם בנים להם מרהחול והם משעשעים בקלפות
 קונכיות ריקות. מרהעלים הגובלים הם משרגים להם את
 אגיותיהם ומשלחים אותן בקול שמחה על־פני תהומות
 רחוקות. הילדים משעשעים על־שפת הים אשר לעולמות.

אין המה יודעים לשחות, אין המה יודעים להשליך
 חכות. שולי פנינים צוללים לתהומות למען פניניהם, רכלים
 שטים באגיותיהם, ורק ילדים מלקטים חלוקי חצץ ושבים
 וזרים אותם לרוח. אין המה מבקשים מטמונים נחבאים, אין
 המה יודעים להשליך חכות.

הים סער בתרועת גילו והולך הלך וגאה וההופים
 מזהירים בזהר שחוק יגע. הגלים מזריעי הכנות מזמרים
 באזני הילדים בלדות בלי מחשבה והיו כאם המטלטלת את
 עוללה בערש. הים משעשע את הילדים והחופים מזהירים
 בזהר שחוק יגע.

על־שפת הים אשר לעולמות איך־קץ מתאספים ילדים.
רוחות הסערה פושטות על־רקיע השמים אוֹבְדֵי נְהִיב, אַנְיֹת
נשברות וצוללות במים ואובדות, המות מהלך בחוץ והילדים
משששעים. על־שפת הים אשר לעולמות איך־קץ מתאספים
ילדים לאספה גדולה.

המקור.

השנה הנזכרת על-עיני עולל - היש איש יודע אי-מזה
 באהז הנה שמעה תשמע לאמר: מעון לה בכמרי הפלאות
 בתוך צילי יערות-עד המוארים באור תולעי האש הבכה
 אשר שם שני ציצים רוי קסם. משם היא באה למען נשק
 את-עיני העולל.

השחוק הרעד על-שפתי עולל מדי ישנו - היש איש
 יודע אי-איפה נולדו הנה שמעה תשמע לאמר: קרן צעירה
 וחרה אשר לירח העלה דבקה בקצה ענן סתו גוע ובחלום
 בקר טבול טל נולד פטר רחם - זה השחוק הרעד על-שפתי
 העולל מדי ישנו.

הטל המתוק והצח הרבץ על-יצרי עולל - היש איש
 יודע איפה התחבא עדיכהז הנה בעוד היתה אמו נצרה
 צעירה חלף את לבה בתעלמות לחש אהבה ענגה - זה הטל
 המתוק והצח הרבץ על-יצרי העולל.

אַרְח יְלָדִים.

לֹו רַק חֶפֶץ הַיְלֵד, כִּי־עָתָה הִתְעוֹפֵף בְּרִגְע הַזֶּה הַשְּׁמִימָה.
אָכֵן לֹא לְחֹנָם הוּא כִּי־אֵין עִם־נַפְשׁוֹ לְעֹזְבוֹ.
אֶהֱב הוּא לְהַרְגִיעַ רֹאשׁוֹ בְּחִיק אִמּוֹ וְעַד־עוֹלָם לֹא יִמָּצֵא
אֵין בְּלִבּוֹ לְהִסָּב אֶת־עֵינָיו מִנְגֻדָּה.

יִוֹדַע יְלֵד כָּל־דְּבָרֵי חֻכְמָה לְמִינֵיהֶם, אֲף־כִּי רַק מַעֲשִׂים
הָאֲנָשִׁים עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה הַיּוֹדְעִים אֶת־פִּשְׁרָם.
אָכֵן לֹא לְחֹנָם הוּא כִּי־אֵין עִם־נַפְשׁוֹ לְעוֹלָם לְדַבֵּר.
כִּי אַחַת הִיא אֲשֶׁר תִּשְׁאַל נַפְשׁוֹ - : אֲשֶׁר יִלְמַד אֶת־
דְּבָרֵי אִמּוֹ מֵעַל שִׁפְתֵי אִמּוֹ. לָכֵן מִבֵּית הוּא אֶל־נִכְחוֹ תְּמִיד
בְּלִבּוֹ הַתָּם.

הִיו לְיֵלֵד אוֹצְרוֹת זְהָב עִם־פְּנִינִים לְרַב, וּבְכֻלָּנָהּ בָּא
אֶל־פְּנֵי הָאֲדָמָה הַזֹּאת כְּמוֹ רֶשׁ.
אָכֵן לֹא לְחֹנָם הוּא כִּי־בֹא כִּכָּה וְהוּא מִתְחַפֵּשׂ.
הָאֲבִיוֹן הַקָּטָן הַזֶּה, הָעָרוֹם וְהַחֲמָד, מִתְנַפֵּר אֵלָיו

לאמר: רק באינ-עוֹר הוא כָּלוּ, לְבַעֲבוֹר יוֹכֵל לְקַבּוֹץ עַל-יָד
אֶת-עֶשֶׂר כָּל-אֶהֱבֵת אָמוּ.

הִיָּה הַיָּלֵד חֲפָשִׁי לְנַפְשׁוֹ מְכַל-אֲסוּר בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר-שָׂם
הַיָּרֵחַ הַקָּטָן הַעֲלֶה.

אָכֵן לֹא לְחָנָם הוּא כִּי-מָאָס בְּחַפְשָׁתוֹ.
יֹדֵעַ הוּא, כִּי-יֵשׁ מְקוֹם לְחֻדוּהָ בְּאֵי-ן-קֶץ בְּפִנֵּה קְטָנָה
בְּלֵב אָמוּ וְכִי מְתוּק מִחֲפָשָׁה שְׁבַעֲתַיִם לְהִיֹּת שְׂבוּי וְנִלְחָץ
אֶל-בִּינוֹת לְזִרְעוֹתֶיהָ הַנְּחַמְדוֹת.

לֹא יָדַע הַיָּלֵד מַעֲוָלָם לְתַת בְּכִי קוֹלוֹ. הִיָּה מְשַׁכְּנֵה בְּאֶרֶץ
הַשְּׁלֵוָה הַשְּׁלֵמָה.

אָכֵן לֹא לְחָנָם הוּא כִּי-אֵנָה לֹו אֶת-שִׁפְךָ הַדְּמָעוֹת.
הֵן בְּשֹׁחַק אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הַנְּחַמְדִּים יִמְשֹׁף אֶת-לֵב אָמוּ
הַנִּכְסָף אֲלֶיהָ, אָבֵל קוֹלוֹת בְּכִיו הַמַּעֲטִים עַל-דְּבַר מְצוּקוֹתָיו
הַנִּקְלָוֹת אֲרָגוֹת אֶת-הַחֲבֵל הַכְּפוּל אֲשֶׁר לְחַמְלָה וְאֶהֱבָה יָחַד

לבוש תפארה ואין ראה.

הוי מ'זה משח בתפארת צבעים את'המעיל הקטן הזה,
בני ועל'יצריך המתוקים העטה את'הפתנת האדמה והקטנה
הזאת?

יצאת בבקר לשחק בחצר, ואתה רק גוע תנוע ומוט
תמוטט ברוצה.

אבל מ'זה משח בתפארת צבעים את'המעיל הקטן
הזה, בני?

מה'לך פ'תצחק ככה, אתה ציץ חיי הקטנו
הנה אמה צהלת לקראתך והיא עומדת על'המפתן.
את'כפות ידיה תמחא אשה לרעותה וצללו טבעות
צמידיה, ואתה מפזז ומכרפר ומקל הבמבו בידך כרעה קטן.
אבל מה'לך פ'תצחק ככה, אתה ציץ חיי הקטנו

ווי רש שאל לנדבות, מה הנדבה אשר אתה שאל
צתה בתבוקה בשמי כפות יריך את'ערך אמה?
אי'לך הלב המתאנה, האת'העולם עלי לקטוף לך פסרי
מ'השמים לבעבור שימו על'כף ירך הקטנה והאדמה?

הזי רש שאל לנדבות, מה הנדבה אשר אתה שאל

עתה?

הרוח נשא עמו בעליונותו את-קול צליל צמדיך אשר

ברגליך.

השמש משחק וארב אל-בושך.

השמים שוקדים עליך לעת ישנך בנרועות אמך ותבקר

נגש אל-מטתך על-ראשי בהונות רגליו ונשק למו-עיניך.

הרוח נשא עמו בעליונותו את-קול צליל צמדיך אשר

ברגליך.

אילת הפלאות אשר לחלומות הלילה באה אליך ביצה

מבינות לשמי הערפל.

ואם העולמים תכין מושבה עליך מינה בלב אמך.

וזה אשר ינגן את-נגינות רנתו באזני הכוכבים עומד

אל-חלונך וחלילו בידו.

אילת הפלאות אשר לחלומות הלילה באה אליך ביצה

מבינות לשמי הערפל.

גִּזְבַּת הַשָּׁנָה.

מִי־גִבַּב שָׁנָה מְעִינִי בְּנִי? מִי־זָמַן וְיִדְעָמִי.
 אֶת־כִּפְדָּה רַכְסָה אָמַף אֶל־מִתְנִיָּה וּמִלֶּךְ לְהִבִּיא מִיָּם מִן
 הַקָּפָר הַקְּרוֹב.
 עַת הַצְּהָרִים בָּאָה. הַמוֹעֵד לְשַׁעֲשְׂעֵי הַיְלָדִים עָבַר. בְּנֵי
 הָאֲזוּזִים אֲשֶׁר בִּבְרָכָה נֶאֱלָמוּ דוֹכֵם
 הַנֶּעַר הַרְעָה שָׁכַב וְשֵׁן תַּחַת אֶצְלֵי עֲצֵי הַתְּאֵנָה.
 הַחֲסִידָה עֲמָדָה וְקוֹסָה וּמַחְרִישָׁה בַּבֶּצֶה אֲשֶׁר עִסְחָה־לָּהּ
 עֲצֵי הַמְּנַגֵּן.
 בִּינִיכָה וְכֹה בָּאָה גִּזְבַּת הַשָּׁנָה וּמִקְטוֹף אֶת־הַשָּׁנָה
 מְעִינִי בְּנִי וְתַעֲרֵךְ.
 וּבְשׁוֹב אָמַף מִלְּקַבְּהָ וְהַמָּטָא אֶת־כִּפְדָּה וְהִנֵּה הוּא שֶׁרֶץ
 עַל־אַרְבַּע בְּחֶדְרִי.
 מִי־גִבַּב שָׁנָה מְעִינִי בְּגוֹז? מִי־זָמַן וְיִדְעָמִי. מִי־זָמַן
 וּמִצְאָתֶיהָ וְאַסְרֵתֶיהָ בְּחַבְלִים.
 אַחַפְּשֶׁה־נָּא בַּמַּעֲרָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר שָׁם מִפְּפָה זָרֵם מַעַט
 בִּינִיכְפִים וְסִלְעֵי אֶפֶל.
 אַחַפְּשֶׁה־נָּא בֵּין־הַצְּלָלִים הַנְּמִים בְּחֶרֶשֶׁת עֲצֵי הַבְּקוֹלָה,
 אֲשֶׁר שָׁם תְּהִינָה יוֹנִים בְּחִגְוִיהֶן וְטַבְּעוֹת אֵילוֹת־הַכְּפָאוֹת
 תִּשְׁקָשְׁקְנָה מִדְּמַת לֵילוֹת־כּוֹכְבִים.

ובערב אביט אל־תוף הדממה המלחשת אשר ביערת
 הפמבול, אשר שם יפזרו תולעי האש את־אורם, ואת־כל־נפש
 אשר אפגע בדרך אשׁאֵל: „היש איש מגיד לי איה פה מקום
 גונבת השנה?“

מי־גנב שנה מעיני בניו מי־יתן וידעתי.
 לו רק מצאתיה, פיעתה לקח טוב נתתי להו
 פיעתה התנפלת על־קנה לראות את־כל אוצרות השנה
 הגנובים השמורים עמה.

פיעתה שלותי את־כל השלל הזה ונשאתי עמי.
 פיעתה אסרתי את־שמי כנפיה בחוקה והושבתיה אל־
 שפת הנחל ונתתיה כמו דינה להיות יושבת ומדיגת בסוף
 ביר־הקנים ובין חבצלות המים.

והיה בהיות הערב בכלות הממכר מן־השוק וילדי הכפר
 יושבים בחיק אמותיהם, והתעופפו צפרי הלילה ולענו לה
 וצרחו באזניה:

„שנת־מי את או־מרת לגנוב הפעסו“

ראשית.

אִימֹנָה בְּאֵזְרֵי וְאִיפֹה לְקַטְתָּ אוֹתִי? שֶׁאֵל הַעוֹלָל אֶת־

פִּי אָמוּ.

וְאִמֹּנָה חֲצִיחָה בּוֹכָה וְחֲצִיחָה צְהֵלָת, וְאֶת־הַעוֹלָל חֲבָקָה אֶל־

לָבָה, וַתַּעַן וַתֹּאמֶר:

טָמוֹן הָיִיתְּ בְּלִבִּי, מִחֲמַדִּי, לִהְיוֹת שִׁם כָּל־שְׂאֵלָתוֹ.

בְּתוֹךְ צְלָמֵי הַמִּשְׁחָק הָיִיתְּ אֲשֶׁר לִשְׁעֵשְׂעֵי יַלְדוּתִי, וְיוֹם

יוֹם בִּבְקָר בַּעֲשׂוֹתֵי מִן־הַחֲמֹר אֶת־צֶלֶם אֱלֹהֵי, פַּעֲלִיתִיךָ גַם־אֶתָּה

וְהִרְסִיתִיךָ גַם־אֶתָּה.

סָגוֹר הָיִיתְּ וּמִסָּגֵר בְּקָרֵב אֵל בֵּיתִנוּ, וּבַעֲבָדֵי אוֹהֵי

עֲבַדְתִּיךָ גַם־אֶתָּה.

בְּכָל־תְּקוּנָתִי וּבְכָל־אֲהַבְתִּי, בְּחַיֵּי וּבְחַיֵּי אִמִּי חָיִיתְּ עִמִּי

גַם־צָרָתָהּ.

בְּחֵיק הַרוּחַ אֲשֶׁר מוֹתָה אֵין עִמּוֹ וְאֲשֶׁר בְּכָל־בֵּיתִנוּ

יִשְׁלֹט כְּלַכְלֵת אֶתָּה דוֹרוֹת עַל־דוֹרוֹת.

לְמוֹעֵד בְּהוֹלֵי, כְּאֲשֶׁר פָּתַח לִבִּי אֶת־פְּרָחֵי עֵלְיוֹ, רַחֲפֵת

אֶתָּה מִמַּעַל־לִי כִּמוֹ רֵיחַ גִּיהוֹת.

עֲדוֹנָתְךָ הַעֲנֹגָה הַנֹּצֵה בִּיגְרֵי בְּשָׂרֵי מְלֵאֵי גַעַר כִּמוֹ לֶחֶט

טְבוּים לְפָנַי צֵאת הַשֶּׁמֶשׁ.

אֶתָּה רֹאשׁ בְּהִיר־הַשָּׁמַיִם, צָרָה אַחַ מִתְּגָיִם לְיַד הַשָּׁחַר,

הנה זרמֶת עס־זֶרם חיי העוֹלָם בְּמוֹרֵד וּבִאֲהָרִיתְךָ הַצִּיפֶּךָ אֵל־
חוֹף לְבִי.

אָבִיט אֵל־פְּנֵיךָ וְחִידַת פְּלָאִים תַּחֲלֶפְנִי: אַתָּה הֵבֵן לְכָל -
וְלִי אַתָּה גְּתוֹן.

מִירָאֲתִי פְּנֵת־אֲבֵד מִמְּנִי אֶלְחָצֶךָ אֵל־לְבִי הֵכֵן. מֶה תִּקְסֵם
אֲשֶׁר רָקַם אֶת־אוֹצֵר הָעוֹלָם הַלֵּוָה בְּתוֹךְ יָדֵי הָעֲנָגוֹת הָאֵלֶּה?"

עולם העולף.

מִי־יִתֵּן וְהִיָּתָה לִי פְנֵה חֲרִישִׁית בְּלִב־עוֹלָם וְהַמְבַדֵּל

רַק לְעוֹלָלִי.

יְדַעְתִּי כִי־יֵשׁ כּוֹכְבִים לֹא הַמְדַבְּרִים אֵלָיו וְשָׁמַיִם לֹא

אֲשֶׁר יִרְדּוּ עַד אֶל־מוֹל פְּנֵיו לְנִטּוֹת אֵלָיו וְלִשְׁעֵשֶׁע אוֹתוֹ עִם־

עֲנֻיָּהֶם הַמַּפְלִיאִים וְעַם־הַקְּשָׁתוֹת אֲשֶׁר בְּעֲנֻיָּיהֶם.

אֲשֶׁר יִתְחַפְּשׂוּ כִּמוֹ אֱלֹמִים וּמִבֵּיטִים כִּמוֹ לֹא־יִוָּכְלוּ לְנוֹעַ

נִצַּח, וְהֵמָּה זֹהֲלִים לְאִשָּׁם עַד־חֲלוֹנוֹ עִם־סִפְרֵי נִפְלְאוֹתֵיהֶם וְעִם־

אֲרָגוֹנֵיהֶם הַמְּלֵאִים צִלְמֵי שַׁעֲשָׁעִים נְחַמְדִּים.

מִי־יִתֵּן וְיִכְלֹתִי גַם־אֲנִי לְהִתְהַלֵּךְ עַל־פְּנֵי הַמַּסְלָה הַעֲבֹרֶת

בֵּין־מַחְשְׁבוֹת עוֹלָלִי, וּמִשָּׁם וְהִלָּאָה עַד לְאִיר־גְּבוּל -

אֲשֶׁר שָׁם צִירִים יִקְפּוּ בְּאִין־שׁוֹלֵחַ אוֹתָם, לְתַעֲוֹת

בְּמַמְלְכוֹת מְלָכִים אֲשֶׁר דְּבָרֵי הַיָּמִים לֹא יִדְעוּם -

אֲשֶׁר שָׁם תְּהַפּוֹךְ הַתְּבוּנָה אֶת־הַקִּיָּה לְעִשׂוֹתָם לְנַחֲשֵׁי

צְקֵלְתוֹן וְלְעוֹפְפָם תַּחַת־הַשָּׁמַיִם, וְהֵאָמַת תִּקַּח אֶת־קֶל עֲנָן

וְשִׁלְתָּה אוֹתוֹ לְחַפְּשֵׁי מַכְבְּלָיו.

כי-מדוע.

כִּי־אָבִיא לָךְ צַעֲצָעִים צְבוּעֵי צְבָעִים שׁוֹנִים, בְּנִי, אֲזוּ
 תָּבִין נַפְשִׁי אֶת־מִשְׁפֵּט נִגְהַ הַצְּבָעִים הַנִּפְלָאִים אֲשֶׁר עַל־הַעֲבִים
 וְאֲשֶׁר עַל־הַמִּים וּמְדוּע־זוֹ נִהְדָּרִים כִּכְהַ הַפְּרָחִים בְּרַב צְבָעֵיהֶם
 הַשׁוֹנִים - כִּי־אָבִיא לָךְ צַעֲצָעִים צְבוּעֵי צְבָעִים שׁוֹנִים, בְּנִי.

כִּי־אֲשִׁיר לָךְ אֶת־שִׁירֵי לְבַעֲבוֹר הַרְקִידָה, אֲזוּ תִדַע נַפְשִׁי
 מֵאֵד מְדוּע־זוֹ תִזְרוֹם וּמְרָה בְּתוֹךְ הַעֲלִים וּמְדוּעַ יִשְׁלַחוּ הַגְּלִים
 אֶת־צִלְיֵי קוֹלוֹתֵיהֶם אֶל־לֵב הָאֲדָמָה הַקְּשֻׁבָת - כִּי־אֲשִׁיר לָךְ
 אֶת־שִׁירֵי לְבַעֲבוֹר הַרְקִידָה.

כִּי־אֲשִׁים לָךְ מִמַּתְקִים עַל־כַּפּוֹת יְדֵיךָ הַחוֹמְדוֹת, אֲזוּ תִדַע
 נַפְשִׁי מֵתָאֵם לְמַה־זֶּה יִהְיֶה הַדְּבַשׁ בְּכּוֹס הַפְּרָח וְעַל־מַה־זֶּה
 יִמְלֵא כָל־פְּרֵי עֲטִים צוֹפִים בְּסֶתֶר - כִּי־אֲשִׁים לָךְ מִמַּתְקִים עַל־
 כַּפּוֹת יְדֵיךָ הַחוֹמְדוֹת.

כִּי־אֲשַׁק אֶת־לְחֵיךָ לְנִטּוּעַ שְׁחֹק בְּשַׁפְתֶּיךָ, חֲמוּדִי, אֲזוּ
 אָבִין הֵיטֵב מֵה־מִּשְׁפֵּט הַחֲדוּהַ הַזֹּרְמַת מִן־הַשָּׁמַיִם עִם־אוֹר
 הַבֶּקֶר וּמֵה־דְבַר הַנְּעִימוֹת אֲשֶׁר יִתֵּן רוּחַ הַקֹּיִץ לְבִשְׂרִי - כִּי
 אֲשַׁק אֶת־לְחֵיךָ לְנִטּוּעַ שְׁחֹק בְּשַׁפְתֶּיךָ.

שם רע.

למה הדמעות האלה בעיניך, בני?
 אכן נורא הוא פייגלעך בך תמיד על-לא-דבר.
 הנה העבתי את-אצבעותיך ואת-פניך בדיו בהיותך
 כותב - העל-זאת יקראו לך מהעב?
 הבוז להם! האם ערב יערבו את-לפס לךרא מהעב גם
 לירח המלא יען אשר נגאלו פניו בדיו?

על-פל דבר ריק יגדפוה, בני. נכונים הם בכל-עת
 תמיד למצא עונות בך הנם.
 הנה קרעת את-שמלותיך עליך לעת שחקק - העל-זאת
 יקראו לך בן לא-יבוע תרבות?
 הבוז להם! מה השם אשר יקראו לבקר סמו לעת
 שחקו מבינות לקרעי עביו?

אלי-נא תשים לב, בני, לאשר יאמרו אליך.
 פותבים הם מגלה ארקה לכל-פשעיה.
 הנה כל-איש יודע עד-מה אטה אהב ממתקים - העל-
 זאת יקראו לך קללק ומתאוה?

הבוז לְהִסּוּ מִה אִפּוֹא הַשֵּׁם אֲשֶׁר יִקְרְאוּ לָנוּ נִמְאָנְחֻט
עַל־דָּבָר אֲשֶׁר אֶהְיִים אֲנִחְנוּ אוֹתְךָ

השופט.

אמרו עליו ככל־העולה על־רוחכם, אבל אנכי היא
היודעת את־חטאי בני.

לא אהבתי יען־כי טוב הוא, כי־אם יען־אשר הוא בני
הקטן.

איך תמצאו לדעת מה־נחמד הוא לרגעים, אם מתאמצים
עתם לשקול תמיד במאזנים את־צדקותי לעמת חטאתיו
הן בענשי אותו - והיה לי גם בזה לחלק נשמתי.
הן אם מעמי היא נסבה בשפך דמעותיו - ובכה גם
לבי עמו.

רק לי לבדי הצדקה להוכיח ולענוש - כי רק זה אשר
יאהב, לו הצדקה ליסר.

בְּלִי צַעֲצָעִים.

מה-טוב לך, בני, בהיותך יושב עתה על-הארץ ומשעשע
 בל-הבקר על-ענף נשבר.
 צחוק ימלא פי למראח המשחק אשר אמה משחק עם
 השריד המעט אשר לענף נשבר.
 וכי אנכי מלאות עבודה לחשב חשבונות ולקנות אחד
 אל-אחד בכל-העת הזאת.
 רק אירנה כי תביט בי עתה ובלבך תאמר: „מה-נבצר
 המשחק אשר בחרת לך, לשחת-בו לתנם את-כף עת הבקר
 אשר לפניך“
 בניו שכחתי זה-מאז את-מלאכת המחשבת, להיות גם-
 לבי נתון כלו לשחיפי עץ ולעגות לחם עשויות עפר.
 מחפשת אנכי אנורי שעשעים אתרים ויקרים ואנכי
 קבצת רצי זהב וכסף.
 בל-דבר אשר ממא-לך והיה לך זה תמיד למבחר
 שעשעיה, אבל אנכי מאבדת עמי וכחי גם-יחד לדברים אשר
 לנצח לא אשיגם.
 נלחמת אנכי למען אעבור בסירתה הנסערה את-ים
 משאלותי, ואני שוכחת כי גם-זה לי רק בלי צעצעים לשעשע
 בהם את-נפשי.

החזה בפוכבים.

אני רק דברתי לאמר: „אם יעלה בערב הירח המלא
ועל וישתרג בסבך שריגי עץ הקדם הזה, היוכל איש
לצודו?”

אבל דדי (שחק לי ויאמר: „רק הנבער אתה מפל-
הנערים אשר ראיתי מעודי ועד-כּה. רחוק הירח ממנו עד-
למאד, ואיך יוכל איש לצודו?”

ואני אמרתי: „דדי, מה-נזאלת! אם-יש כי אמנו תביט
אלינו מחלונה ותצהל אלינו לעת שעשענו את-שעשעינו,
האמר תאמר: רחוקה היא?”

אבל דדי אמר: „רק לך פתה אתה! אי-מזה תנה
רשת גדולה למדי לבעבור צוד בה את-הירח?”

ואני אמרתי: „הן לא יבצר ממך ללכוד בעצם ידיו!”

אבל דדי שחק ויאמר: „אכן הנבער אתה מפל-הנערים
אשר ראיתי מעודי ועד-כּה. הן לו קרב לגשת, פיעתה
ראית מה-גדול הירח.”

וְאֲנִי אֶמְרָמִי: הוּא דְדִי, מֵה־רַבּוֹ הַהֶבְלִים אֲשֶׁר יוֹרוּ
בְּבֵית־סִפְרָךְ! אִם־יֵשׁ כִּי תַט אֲמֵנוּ אֶת־רֹאשָׁהּ אֵלֵינוּ לְנִשְׁק־לָנוּ,
הִנְרֵאוּ פְּנֵיהֶם אֵלֵינוּ גְדוֹלִים לְמַאדֵּי!
אֲבָל דְדִי רַק בְּאַחַת: אֲכַן יֵלֵךְ סָלָה אֶתְהוּ!

העֵבִים וְהַגֵּלִים.

אמי העם השוכן בעֵבִים קורא לי -
 „משעשעים אֲנַחְנוּ מֵאִז קוֹמְנוּ בַבֶּקֶר וְעַד-כְּלוֹת הַיּוֹם;
 מִשְׁעֵשְׂעִים אֲנַחְנוּ עִם-זֶהָב הַשָּׁמַר, מִשְׁעֵשְׂעִים אֲנַחְנוּ
 עִם-כֶּסֶף הַיָּרֵחַ“.

וְאֲנִי שֹׁאֲלֶתִי: „אִי־זֶה אוֹכֵל לְעֵלוֹת אֱלֹהִים?
 וְהֵם עָנּוּ: „לֵךְ וְבֹא עַד-קֶצֶה שְׂפַת הָאָדָמָה, הֵרֵם אֶת-
 יָדֶיךָ הַשְּׂמֹמָה, אִז תַּעֲלֶה אֶל-תּוֹךְ הָעֵבִים“.
 הִנֵּה אֲמִי מַחֲכָה לִי בַבַּיִת, אֲמַרְתִּי „אִי־אוֹכֵל לְנַטְשָׁה
 וְלָבוֹא“

אִז יִשְׁחָקוּ לִי וְעַל-פְּנֵי יַחֲלֹפוּ מִשָּׁם וְהִלְאָה.
 וְאוֹלָם יִדְעַתִּי אֲמִי, שֶׁעָשָׂע נַחֲמַד מִזֶּה שְׂבָעֲתִים.
 אֲנֹכִי אֶהְיֶה לָּךְ לְעֵב וְאַתָּה תִּהְיֶה לִי לְיָרֵחַ.
 אֲנֹכִי אֲכַסֶּף בְּשָׂמִי כַפּוֹת יָדַי וְעַל-יַתְּקִיר בֵּיתֵנוּ תִּהְיֶה
 לָנוּ לְחֻכְלַת שָׁמַיִם.

הָעַם הַשּׁוֹכֵן בַּגֵּלִים קוֹרֵא לִי -
 „מִרְנָנִים אֲנַחְנוּ מִן-הַבֶּקֶר וְעַד-הָעֶרֶב, נוֹסְעִים אֲנַחְנוּ הַלּוֹךְ
 וְנֹסֵעַ, וְאִין אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים לָאֵן אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים“.

וְאֲנִי שְׁאַלְתִּי: „אָבֵל אֵיךְ אָבֵא אֲלֵיכֶם לְאַרְחַ עִמָּכֶם?“
 וְהֵם עָנוּ: „לֵךְ וּבֹאֲתָ עִדְקָאָה שְׁפַת הַיָּם וְעַמְדַת שָׁם
 וְהָיוּ עֵינֶיךָ סְגוּרוֹת הַיָּטֵב, וְנִשְׂאוּ אוֹתְךָ הַגְּלִים עִמָּם.“
 וְאֲנִי אָמַרְתִּי: „הֵן אֲמִי דְרִשְׁתָּ לִּי תָמִיד בְּבֵית בְּהִיּוֹת
 הָעָרֶב - וְאֵיךְ אוֹכֵל לְנִטְשָׁה וְלָבוֹא?“
 אִזּוֹ יִשְׁחָקוּ לִּי, יִרְקְדוּ וְיִחַלְפוּ עַל-פְּנֵי מִשָּׁם וְהִלָּאָה.
 וְאוֹלָם יִרְעָמִי שְׁעֵשֶׁע טוֹב מִזֶּה שְׁבַעֲתִים.
 אֲנֹכִי אֶהְיֶה לָּךְ לְגַל וְאַתָּה תִּהְיֶי לִּי לְחוּף יָם זָר.
 יֲאֹנְכִי אֶתְגַּלְגַּל הַלּוּף וְהַתְּגַלְגַּל, הַלּוּף וְהַתְּגַלְגַּל, הַלּוּף
 וְהַתְּגַלְגַּל, וְאֶל-חִיקְךָ אֲנַפֵּץ בְּשִׁחוּק.
 וְלֹא יָדַע אִישׁ בְּמִלָּא כָל-הָאָרֶץ אִיָּה אֲנַחְנוּ שְׁנִינוּ.

פֶּרַח הַשְּׂמֶפֶה.

חֲשִׁב־נָא בְלִבְךָ כִּי נִהַפְכְתִּי לְהִיּוֹת לְפֶרַח שְׂמֶפֶה - הֵן
 רַק לְצִוּן הוּא - וְאֲנִי פֹרֵחַ עַל־פְּנֵי הָעֵנָף אֲשֶׁר בְּמִרוֹם הָעֵץ
 הַלְּזוֹה, וְאֲנִי נֶעַ בְּרוּחַ בְּמַצְהָלוֹת תְּרוּעַת שְׁחֹק וּמְפוּז וּמְכֻרָכָר
 עַל־פְּנֵי הַעֲלָיִים אֲשֶׁר הִצִּיצוּ וְהִרְעִתָה - הַהֶפֶר הַפְּתַנִּי אֲנִי, אֲמִי?
 הֲלֹא קָרָא תִּקְרְאֵי אֲנִי: "אֵיךְ, בְּנִי?" וְאֲנִי אֶשְׁחַק אֶל־לִבִּי
 וְאֵהִי מִתְצַפֵּק וּמְחַרֵּשׁ כְּלִי.

אֲזִיזוּ אֶעֱשֶׂה בְּעַרְמָה וְאֶפְתַּח אֶת־סִגְוֹר צִיצֵי וְאֶתְבוּנָה
 אֶלְצֶדַּק מִדֵּי עֲשׂוֹתֶךָ אֶת־מִלְּאֲכֶתֶךָ.

וְהִנֵּה אֲחֲרַי עֲלוֹתֶךָ מִן־הַרְחֻצָה, בְּעוֹד שְׁעָרוֹתֶיךָ הַרְטוּבוֹת
 פְּרוּשׁוֹת עַל־כַּתְּפֶיךָ, וְאֵת מִתְהַלְכֶת בְּצֵל עֵץ הַשְּׂמֶפֶה לְבֹא אֶל־
 הַחֲצָר הַקְּטָנָה אֲשֶׁר שָׁם תִּתְפַּלְּלִי אֶת־תְּפִלּוֹתֶיךָ, וְשִׂאף תִּשְׂאֵפֵי
 אֶל־קַרְבֶּךָ אֶת־רִיחַ הַפֶּרַח - וְרַק יָדַע לֹא תִדְעֵי כִּי מִמֶּנִּי הוּא בָּא.
 וְהִנֵּה אֲחֲרַי אֶכְלֶךָ בְּעֵהָרִים, בְּשִׂבְחֶךָ אֶל־הַחֲלוֹן לְקָרָא
 בְּסֶפֶר הַרְמְזֵינָה וְצִלְלֵי הָעֵץ נוֹפְלִים עַל־שְׁעָרוֹתֶיךָ וְעַל־חִיּוֹקֶךָ,
 וְאֲנִי מִשְׁלִיךְ גַּם־אֲנִי אֶת־צִלְלֵי הַקֶּטָן עַל־עֵלָה סִבְרָךָ עֵין בְּעֵין
 אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר שָׁם תִּקְרְאֵי -

הַפֶּלֶל תְּפַלְּלִי אֲנִי כִּי הוּא הַצֵּל הָעֵנָף אֲשֶׁר לְבוֹךְ הַקֶּטָן
 וְהִנֵּה כְּאֲשֶׁר תִּלְכֵי בְּעָרֵב אֶל־רַפַּת הַפְּרוּחַ וְהַמְּנוּחָה
 הַמְּאִירָה בְּיָדֶךָ, אֲנִי אֶצְנַח לְאַרְצְךָ פְּתָאִים וְאָשׁוּב לְהִיּוֹת לְךָ לְיִלְדֶךָ

וְאֶת־פְּנֵיךָ אֶחְלֶה לְסַפֵּר בְּאָזְנֵי דָבָר מִדְּבָרֵי סִפְרֵי הַנִּפְלְאוֹת.
„אִיפֹה הִייתָ, בֶּן סוּרֵר וּמוֹרְהוֹדִי
„לֹא אוֹכֵל לְהַגִּידָה לָךְ, אִמִּי. הֵן כָּכָה יִהְיוּ הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר נִדְבַר אֲזוֹ בִּינֵינוּ גַם־אֵת וְגַם־אֲנִי.

אַרְץ הַפְּלִאוֹת.

לֹא יָדְעוּ בְּנֵי־אָדָם אִי הֵיכַל מַלְכִי, כִּי־עַתָּה נִעְלַם כְּרֹנֶע
מֵעֵינֵי הָאָרֶץ.

הַחֹמוֹת עֲשׂוּיֹת כְּסֹף לָכֵן וְהִגְג זָהָב מֵאִיר.
הַמַּלְכָּה יוֹשֶׁבֶת בְּהֵיכַל אֲשֶׁר שָׁבַע חֲצֵרוֹת לֹא, וְהִיא
עֹדָה אֲבֹן יִקְרָה אֲשֶׁר עָרְפָּה עָרְךָ כִּלְהֵעֶשֶׂר אֲשֶׁר לְשָׁבַע
מִמְלָכוֹת.

אֵךְ תִּנְיָנִי, אִמִּי, וְאֶגְד־לְךָ חֲרָשׁ בְּאֲזֹנֶיךָ אֶת־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־
שָׁם הֵיכַל מַלְכִי.

הֲלֹא הוּא בְּפִנֵּת הַמַּעְקָה אֲשֶׁר לְבֵיתֵנוּ בַּמָּקוֹם שָׁם סִיר
הַפְּרָחִים עִם־צִיץ הַטּוֹלֵסִי.

בַּת הַמַּלְכָּה שׁוֹכֶבֶת וַיִּשְׁנָה בְּמִרְחָקֵי חוֹף רְחוֹק עַל־שֵׁפֶת
שָׁבַעַת הַיָּמִים אֲשֶׁר לֹא יַעֲבֵר אוֹתָם.

אִי־אִישׁ בַּמְּלֹא כָל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יָדַע לְמַצֵּא אוֹתָהּ וּזְלָתִי
אֲנִי לְבָדִי.

וּצְמִידִים לָהּ עַל־זְרוּעוֹתֶיהָ וְנִטְפֵי פְּנִינִים בְּאֲזֹנֶיהָ,
וְשַׁעְרוֹתֶיהָ שׁוֹטְמוֹת עַל־פְּנֵי הַקְּרָקַע.

וּבִנְגוּזַע אֲלֵיהָ שְׂרָבִיט הַקָּסָם אֲשֶׁר־עִמִּי וְנִעֲוָרָה מִשְׁנָתָהּ

וּאֲבָנִים יְקָרוֹת תְּפוֹלְנָה מֵעַל־שִׁפְתֶיהָ בְּשִׁחְקָה.
 אַף תְּנִינִי וְאֶלְחַשׁ חֶרֶשׁ עַל־פִּי אֲזַנֵּךְ, אֲמִי: הֲלֹא הִיא
 בְּפִנֵּת הַמַּעֲקָה אֲשֶׁר לְבֵיתֵנוּ בְּמָקוֹם שֶׁם סִיר הַפְּרָחִים עִם־צִיץ
 הַטּוֹלָסִי.

כְּאֲשֶׁר תְּבוֹא עַת לָךְ לְלַכֵּת אֶל־הַנְּהַר לְהַתְּרִיץ, עֲלֵי־נָא
 אֶל־הַמַּעֲקָה אֲשֶׁר עִם־הַגֵּג.
 יוֹשֵׁב אֲנִכִּי בַפֶּנֶה אֲשֶׁר־שָׁם צִלְעֵי הַחֹמוֹת נוֹעְדִים עָלַי.
 רַק הַחֲתוּלֵי הַקָּטָן לְבִדּוֹ נִרְצָה לִי לְקַחַת אוֹתוֹ עִמִּי, כִּי־
 יוֹדַע הוּא אִיִּה מְגוּרֵי הַגֶּלֶב אֲשֶׁר בְּסַפְרֵי הַנִּפְלְאוֹת.
 אַף תְּנִינִי, אֲמִי, וְאֶלְחַשׁ חֶרֶשׁ עַל־פִּי אֲזַנֵּךְ אֶת־מָקוֹם
 מְגוּרֵי הַגֶּלֶב אֲשֶׁר בְּסַפְרֵי הַנִּפְלְאוֹת.
 הֲלֹא הוּא בְּפִנֵּת הַמַּעֲקָה בְּמָקוֹם־שֶׁם סִיר הַפְּרָחִים עִם־
 צִיץ הַטּוֹלָסִי.

אַרְץ הַגְּלוּת.

אָמִי, אֹר הַיּוֹם נִהְפֵּךְ לְלֵבָן בְּהֵא בַשָּׁמַיִם. לֹא יִדְעָתִי
מַה־הַמוֹעֵד עָתָה.

שַׁעֲשַׁעִי לֹא יִשַׁעֲשַׁעוּנִי, לָכֵן סָרְתִי אֲלֵיךָ. הִנֵּה שַׁבַּת
הַיּוֹם, הִנֵּה הַיּוֹם הַקְּדוֹשׁ לָנוּ.

עֹזְבֵי אֶת־מְלֶאכֶתְךָ, אָמִי, שָׁבִי פֹה אֶל־הַחֲלוֹן וְסַפְרֵי
בְּאֲזָנַי וְהַגִּידֵי לִי אִי־הוּא מְדַבֵּר טַפְנוֹטֵר אֲשֶׁר בְּסַפְרֵי הַנִּפְלְאוֹת?

צְלִלֵי הַגֶּשֶׁם פָּסוּ אֶת־אֹר הַיּוֹם מִן־הַקֶּצֶה אֶל־הַקֶּצֶה.
הַבָּרֶק הַזֶּעַם עָרַט בְּצַפְרָנָיו אֶת־פְּנֵי הַשָּׁמַיִם לְשִׁרְטוֹת.
כָּאֲשֶׁר יִתְגַּלְּגְלוּ הָעֵבִים וְהָרַעַם יָרַעַם, אֶהְבְּתִי כִּי־אֶפְחַד
וְאֶדְבֵּק בָּךְ.

כָּאֲשֶׁר יִתְדַפֵּק הַגֶּשֶׁם הַכָּבֵד שְׁעוֹת עַל־שְׁעוֹת עַל־פְּנֵי עַל־י
הַבְּמִבּוֹ וְחִלּוֹנֵינוּ יִחַרְדוּ וְיִצְלָצְלוּ מִדְּחִיפוֹת הַרוּחַ, אֶהְבְּתִי כִּי־
אֲשַׁב בְּדָד בְּתוֹרְךָ לִימִינְךָ, אָמִי, וְאֲשַׁמַּע אֲלֵיךְ בְּסַפְרְךָ בְּאֲזָנַי
אֶת־דְּבַר מְדַבֵּר טַפְנוֹטֵר אֲשֶׁר בְּסַפְרֵי הַנִּפְלְאוֹת.

אִי־הוּא מְקוֹמוֹ, אָמִי? עַל־שִׁפְתֵי־מִי מִן־הַיָּמִים, לְרַגְלֵי־מִי מִן־
הַנְּבֻעוֹת, בְּמַמְלַכְתֵי־מִי מִן־הַמְּלָכִים?

אשר אין-שם גדרות לגבול את-השדות מעבור ואין-
 שם מסלול לעבור בו שוכני הכפרים רגלי לבוא בערב אל-
 כפריהם או אשר-תעבור בו האשה המקוששת עצים יבשים
 ביער ונשאת את-סבלה אל-השוק. אשר שם נות דשא צהב
 על-פני החול ורק עץ אחד שם אשר בנו עליו שתי הצפרים
 הנקנות והחכמות את-קניהן - שם רבץ מדבר טפנטר.

הן לא יפלא ממני לחשב עם-לבי, כי רק ביום ענן
 אשר פנה רכב בן-המלך הצעיר על-סוס לבן פנה לעבור
 בו את-המדבר, והוא מבקש את-בת המלכה השוכבת שבויה
 בהיכל הגבור הנורא אשר עם-הנחל אשר איש לא ידעו.
 כאשר ירד הערפל עם-הגשם מן-השמים הרחוקים
 והברק מתרוצץ כמו פרוץ מכאוב פתאם, היזכור אז את-אמו
 האמללה, אשר הדיח המלך מלפניו, והיא מטאטאת את-רפת
 הפרות ומחה את-עיניה, לעת אשר ירפב בן-המלך במדבר
 טפנטר כאשר יספר בספרי הנפלאות?

ראי, אמי, הנה השף כסה את-הארץ כמעט כלה בטרם
 עוד יעבור היום, ועברי ארחות אין-עוד ברחוב העלה
 הכפרה.

הנער הרעה קדם לשוב הביתה מן-המרעה ובני אדם
 עזבו את-שדותיהם לבעבור שבת במחצלותיהם תחת צנורות

גגות סכותיהם, לְהַבִּיט מִשָּׁם אֶל־הָעֵבִים הַזֹּעֲפִים.
 אָמֵן, עֲזַבְתִּי אֶת־כָּל סִפְרֵי בְּאָרוֹן - אֶל־נָא תִצְוֵנִי עִמָּה
 לְהַכִּין אֶת־חֻקֵּי בְּלִמְדֵי.
 כְּאֲשֶׁר אֲגִדֵּל נְאֻהִי לְאִישׁ כְּאָבִי, אֹו אֶלְמַד אֶת־כָּל אֲשֶׁר
 לְלַמֵּד.
 רַק כִּי־וּם הִנֵּה חֲדָלִי, אָמֵן, מִמֵּנִי וּסְפָרֵי בְּאָזְנִי וְהַגִּידִי
 לִי אֵינָה מְקוֹם מְדַבֵּר טַפְנוֹטֵר אֲשֶׁר עָלְיוֹ יִסְפֵּר בְּסִפְרֵי הַנִּפְלְאוֹת.

יום סג'ריר.

עבים קודרים גערמים גחפון על-פני נר היער השחור.
 הוי ב'ני אל-נא תצא החוזה
 עצי התמרים העומדים עם-הנחל בטור מנידים בראשיהם
 למול-פני השמים האבלים. הערבים עם-בנפיהם המגאלוח מקננים
 דומם על-ענפי התמרינדה ושפת הנחל אשר עם-המזרח היתג
 למרפץ לרוחות גרעילי. קעת הטנגחות הקודרים.

פרתנו געה בקול והיא אסורה בחבל אל-הגדר.
 הוי ב'ני חכה-נא לי פה עדהביאי אותה אל-הרפתו
 ב'ני-אדם גחפונים אל-השדה הסחוף לצוד את-הדגים
 הנמלטים מן-הברכות לעת גאות המים. מי הגשם ורמים
 בחריצים בתוף הרחובות הצרים והיו כנער מתהולל הנמלט
 רגע מסחת יד אמו לבעבור המל בה.

שמע-נא, הנה איש קורא אל-המלח היושב עם-המעברת.
 הוי ב'ני, קדר אור היום והמלאכה אשר עם-מעבר
 הנחל חדלה!
 השמים דמות להם קרוכים גחפון על-פני הגשם אשר

התהולל בחמת זעף. המים אשר בנחל שאגים וזעפים. נשים
נתפזות לשוב הביתה מרנגונגם עם צדיקן המלאות.

תהינה נא מזרות הערב נכונות.

הוי בני אל-נא תצא החוצהו

הרחוב העלה אל-השוק געוב, הנתיב הפונה אל-הנחל

מלא חלקלקות.

הרוח נאק רועף בין ענפי הפמבו והיה פתיה רעה

הזלפדה ברשת.

אניות ניר.

יִסְרוּם אֲשֶׁלַח הַמִּימָה אֶת־אֲנִיּוֹתַי הַקְּטָנוֹת הָעֲשׂוּיֹת נֵיר
 וְאַתָּן אוֹתָן אַחַת אַחַר הָאֶחָת לְצוּף מִזָּה וְהִלָּאָה עִם־מוֹרֵד הַנֶּרֶם הַזֶּרֶם.
 בְּאוֹתוֹת גְּדוֹלִים וְשַׁחֲרִים אֶכְתּוֹב עֲלֵיָהֶן אֶת־שְׁמִי וְאַת־
 שֵׁם הַכֶּפֶר אֲשֶׁר אָנִי יוֹשֵׁב בוֹ.
 וְזאת תִּקְוֶתִי כִּי אִישׁ בְּאֶרֶץ נִכְרִיהַ יִמְצָא אוֹתָן וְיִדַע
 מִי אָנִי.

אֲעִמִּים עַל־אֲנִיּוֹתַי הַקְּטָנוֹת פְּרָחֵי שֵׁי אוֹלֵי מִפְּרָחֵי בְּנֹנוּ,
 וְנִפְשֵׁי תִקְוָה כִּי הַפְּרָחִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר בְּמִנְרַח הַשֶּׁמֶשׁ יִבְאוּ
 בְּשִׁלּוֹם אֶל־אֶרֶץ אֲשֶׁר עִם־הַלְּיָלָה.
 אֲשֶׁלַח אֶת־אֲנִיּוֹתַי הָעֲשׂוּיֹת נֵיר מִלְּפָנַי וְאָנִי מִבֵּית
 הַשְּׁמַיְמָה וְרָאָה וְהִנֵּה הָעֵבִים הַקְּטָנִים פְּרָשִׁים מִפְּרָשִׁים לְבָנִים
 נִפְוֹחֵי רוּחַ.

לֹא יִדְעָמִי מִי בְּשָׁמַיִם מִן־הַחֲבָרִים אֲשֶׁר לִי לְשַׁעֲשְׁעֵים
 שְׁלַח לִי אֶת־אֵלֶּה אֶרְצָה עַל־כִּנְפֵי רוּחַ לְהַתְּחַרּוֹת עִם־אֲנִיּוֹתַי
 וּבְבֹא הַלְּיָלָה אֶתְבוֹשׁ פָּנַי בְּזוֹרְעוֹתַי וְאָנִי חוֹלִים כִּי־אֲנִיּוֹת
 הַנֵּיר אֲשֶׁר־לִי חֲתָרוֹת הַלּוֹךְ וְחֲתָר אֶל־מוֹל הַכּוֹכָבִים אֲשֶׁר עִם־
 תְּצוֹת הַלְּיָלָת.
 אֵילוֹת הַשָּׁנָה שְׁטִיֹת בָּהֶן וְהַמֶּשָׁא אֲשֶׁר הֵן מוֹבִילוֹת הֵם
 סִלְיָהֶן הַמְּלָאִים הַלּוֹמוֹת.

העובר ארחות ימים.

הסירה אשר למדהו המלח קשורה עם עגנה על שפת

הים אשר לחוף רינוני.

ונשאת היא ללא-מועיל פשתי הרו והיא רכזת פה זה

ימים רבים ללא-תכלית.

לו הנה עם-לבו דבר טוב להשאיל לי את-סירתו, כי

עתה פקדתי לה מאת תופשי משוט ופרשתי לה מפרשים

חמשה או ששה או שבעה.

ואל-השוקים השוממים האלה לא אחתר בת.

כיאם אנהג אותה דרך שבצת הימים ודרך שלשה

עשר הנחלים אשר בארץ הפלאות.

ואת, אמי, הן לא תבכי לי אז.

לא אבוא היערה כרמהחננדרא מבקתי שוב משם

בלות ארבע עשרה שנה.

כיאם אהיה לבך המלך אשר בספרי הנפלאות ואת

סירתי אמלא בכל-אשר תאנה נפשי.

ואת-אשו רעי אקח עמי ונעבור בשמחת גיל את-שבצת

נימים וְאֶת־שְׁלֹשֶׁה־עָשָׂר הַנְּחָלִים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַפְּלִאֹת.

אֶת־מִפְרָשֵׁנוּ נִפְרוּשׁ לְאוֹר בְּקֶרֶת הַשֶּׁכֶם.

וְהִנֵּה לְעַת רִדְפָה לְרַחוּץ בְּמִי הַנְּהַר בְּמוֹעֵד הַצְּהָרִים
וְהִינֵנו אֲנַחְנוּ לְמוֹעֵד הַזֶּה בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר לְמִלְךָ נִכְרִי.
אֶת־מַעְבַּר סְפוּרְנִי נַעְבֹּר וְנַעְזֹב מֵאֲחֵרֵינוּ אֶת־מְדַבֵּר
סְפוּטֵר.

וּבְשׁוּבֵנוּ הַבֵּיתָה וְהִיא זֶה לְמוֹעֵד עָרֵב בְּהַחֵל קִדְרוֹת
בְּשָׁמַיִם וְאֲנִי אֶסְפֵּר בְּאֲזִנֶיךָ אֶת־דְּבַר כָּל־הַמְרָאוֹת אֲשֶׁר רָאִיתִי.
כִּי־אֶעְבֹּר אֶת־שַׁבָּעַת הַיָּמִים וְאֶת־שְׁלֹשֶׁה־עָשָׂר הַנְּחָלִים
אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַפְּלִאֹת.

החוף הרחוק.

דָּרָגָה נִפְשִׁי לְעִבּוֹר אֶל־הַחֹף הַרְחוֹק אֲשֶׁר מֵעֵבֶר הַנִּסְתִּי;
אֲשֶׁר שָׁם הַסִּירוֹת עֹמְדוֹת בְּטוֹר אֶחָד, אֲסוּרוֹת אֶל־
מוֹטוֹת הַכַּמְבוּז;

אֲשֶׁר שָׁט אַנְשִׁים חֲתָרִים בְּסִירוֹת בְּבִקָּר וּמַחְרְשׁוֹתֵיהֶם
עַל־כֶּתֶפֶם לְחֵרוֹשׁ בְּהֵן אֶת־שְׂדוֹתֵיהֶם הַרְחוֹקִים;
אֲשֶׁר שָׁם רַעֲי הַפְּרוֹת מִנְהִיגִים עֲגָלִים גָּעִים וְשֵׁטוֹ עֲמִם
אֶל־הַעֵבֶר הַשְּׂנִי אֶל־הַמְרָעָה אֲשֶׁר בַּחוּף—

וְאֲשֶׁר מִשָּׁם יָשׁוּבוּ כְלָם בְּעֶרְב וְאֶת־הַשׁוֹעֲלִים הַמִּיִּלְיָלִים
יִצְבּוּ מֵאַחֲרֵיהֶם עַל־פְּנֵי הָאֵי הַמְכֻסָּה חֲרָלִים.
אֲמִי, אִם־כֹּשֶׁר הַדְּבָר לְפָנֶיךָ, תִּנְיִי־נָא, וְאַהֲנִה לְמַלְחָח
עַל־פְּנֵי הַמַּעֲבָרָה— כֹּאֲשֶׁר אֲגִדֵּל וְאַהֲנִה לְאִישׁ.

הִנֵּה אַנְשִׁים אוֹמְרִים כִּי כִּי־שִׁי מִיָּם גִּבְעָאִים מֵתַחֲבָאִים
כַּאֲחֵרֵי הַחֹף הַגְּדוֹל הַלְוָה;
אֲשֶׁר שָׁם מִתְלַקְטִים מִחֲנוֹת בְּנִי־אֲזוּזִים פְּרָאִים בַּחֲלוֹף
הַגְּשָׁמִים וְנֶאֱהָה הַסִּיף הַכָּבֵד עַל־גְּדוֹחַ הַמַּיִם וְצִפְרֵי הַמַּיִם
תִּבְקַעְנָה שָׁם בִּיצִיָּהוּן;
אֲשֶׁר שָׁם הַשְּׁלֹוִים עִם־נִבְוֹתֵיהֶם הַמְפּוֹזִים יִשְׁאִירוּ

אמריהם את-אותות בהוגותיהם הקטנים בין הטיט הרף והחלקו;
 אשר שם גבעולי הדשא הארפים מכרבלים בכרבלת
 זיצים לבנים וקוראים בערב לקרני הנרנ לבוא לשוב על-פני
 גליהם.

אמי, אמ-כשר הדבר לפניך, תניני-נא, ואהיה למלח על-
 פני המעברה - כאשר אנדל ואהיה לאיש.

אעבור הלוך ועבר, הלוך ועבר, מחוף אלי-חוף, וכל-
 הנערים וכל-הנערות אשר בכפר ישתאו לי בעת עלותם מן
 הרקצה.

ובהגיע השמש עד-חצי השמים והבקר יגוע לעיני
 הצהרים, אז ארוץ ואבוא מהר ואסור אליך ואקרא: "אמי,
 אמי, רעב אנכי".

ובחלף היום והצללים ירבעו תחת העצים, ובאתי
 הביתה עם-העלטה.

לא אלך מעמך עד-עולם לבעבור בוא העירה ולבעבור
 עבו כאבי.

אמי, אמ-כשר הדבר לפניך, תניני-נא, ואהיה למלח על-
 פני המעברה - כאשר אנדל ואהיה לאיש.

בית-ספר לפרחים.

בְּאֶשֶׁר יִשְׁקוּ עֲבֵי סֶעֱרָה בְּשָׂמִים וּגְשָׁמֵי סִיּוֹן יִרְדוּ

אֶרְצָה -

אִזּוֹ יָבֹא רוּחַ לַח מִמִּזְרָח וְהִלָּךְ וְעָבַר עַל-הָעֲרָבָה וְחִלַּל

עַל-פִּי שִׁקְחָלִילוֹ בִּירְעָצֵי הַבְּמָבוֹ.

וְהַמּוֹגֵי פְרָחִים יֵצְאוּ פְתָאִם עַל-פְּנֵי הַשָּׂדֶה, וְאֵין אִישׁ

יִדְעַע מֵאֵין בָּאוּ, וְהֵם מְסֻזָּמִים בְּמִצְהָלוֹת שׁוֹכְבִים עַל-פְּנֵי הַדָּשָׂא.

אָמְנָם חֲשַׁבְתִּי בְלִבִּי, אָמִי, כִּי הוֹלְכִים הַפְּרָחִים גַּם-הֵם

אֶל-בֵּית-סֵפֶר אֲשֶׁר מִתַּחַת לְאֲדָמָה.

וְחָק לְמַדִּים לָהֶם לַעֲשׂוֹתוֹ וּלְכַלּוֹתוֹ בְּעֵתוֹ, וְהִדְלָתוֹ

סְגוּרוֹת בַּעֲדָם, וּבִהְיוֹת עִם-לִבָּם לְצֵאת חוּצָה לְשַׁעֲשַׁעֵיהֶם בְּטַרְסָם

בּוֹא מוֹעֵד לָהֶם, וְהִצִּיג אֹתָם הַמּוֹרָה בְּסִנְתָּ נְוִית.

בְּבֹא עַת הַגֶּשֶׁם וּבָאוּ לָהֶם יְמֵי חַג הַתְּשֻׁתָּם.

הַעֲנַנִּים יִתְדַפְּקוּ בִּיעַר יַחְדָּו, הַעֲלִים יִרְעָשׁוּ לְאֶרֶץ

בְּמִשְׁכַּבֹּת רוּחַ, עֲבֵי הַרְעָם יִמְחָאוּ כַפֵּיהֶם הַחֲזוּקוֹת, וְיִלְדִי

הַפְּרָחִים יִתְפָּרְצוּ הַחוּצָה בְּלְבוּשׁ אָדָם וְצֹהֵב וְלֶכֶן.

הַתְּדַעִי לָךְ, אִמִּי? - מַעוֹן לָהֶם בַּשָּׁמַיִם אֲשֶׁר שָׁם הַכּוֹכָבִים!
הֵאֵם לֹא רָאִיתְּ כִּי-תִעְרֹג נַפְשָׁם כָּכָה לְבֹא שָׁמָּה? הֵאֵם
לֹא תִדְעִי לָמָּה הֵם נִחְפְּזִים כָּכָה?
וְאִמְנָם לְבִי מְגִיד לִי אֶל-מִי הֵם נִשְׂאִים אֶת-כַּפֵּיהֶם: אֵם
לָהֶם שָׁמָּה כְּאֲשֶׁר גַּם-לִי אִם.

הסוחר.

דמי־נָא בְנַפְשֶׁךָ, אָמִי, כִּי אֶת נִשְׁאֲרֵת לְשֶׁבֶת בֵּית וְאָנִי
קָם לְנִסּוּעַ לְאַרְצוֹת נְכַרְיוֹת.

דמי־נָא בְנַפְשֶׁךָ, כִּי סִירְתִי נְכוּנָה בְּמוֹרֵד וְהִיא עֲמוּסָה
וּמְלֵאָה.

וְעַתָּה, אָמִי, בִּינִי־נָא הֵיטֵב בְּדָבָר בְּטָרָם תַּעֲנֵי וְהִגִּידִי
לִי: מָה עָלַי לְהִבִּיא לָךְ בְּשׁוֹבִי?

אָמִי, הַחֲפָצָה אֶת בְּצֻרֹת צְרוּרוֹת זָהָב?
הִנֵּה שָׁם עַל־גְּדוֹת נְהָרוֹת הַזֶּהָב מְלֵאִים הַשָּׂדוֹת קָצִיר
זָהָב.

וּבְצִלְיִי נְתִיבוֹת הַיַּעַר נוֹטְפִים פְּרָחֵי הַשֶּׁמֶשׁ זָהָב
עָלֵי אֶרֶץ.

אֶת־כָּל־אֱלֹהִים, אֶת־כָּל־אֱלֹהִים אֶלְקֵט לְמַעַן בְּמֵאוֹת מֵאוֹת
סֵלִים.

אָמִי, הַתְּחַפְּצִי בְּפָנִינִים אֲשֶׁר גְּדִלָן כְּנֻטְפֵי הַנֶּשֶׁם בְּסִתּוֹ
כִּי־עַתָּה אֶעֱבְרָה־לִּי צִדְאֵי הַפָּנִינִים.

שָׁם תִּרְצַדְנָה הַפָּנִינִים לְאוֹר בְּקָר מְשֻׁכִּים עַל־פְּנֵי פָרְסֵי

הַזֹּת וְהַפְּנִינִים תִּשְׁמַכְנָה עַל־פְּנֵי הַדָּשָׁא, וְהַפְּנִינִים תִּטּוֹפְנָה
עַל־פְּנֵי הַחֹל בְּרִיבִי גְלִי הִים הַשׁוֹבְבִים.

וְלֹאֲחֵי אָבִיא צְמַד סוֹסִים אֲשֶׁר כְּנַפִּים לָהֶם לְעוֹף בְּהֵן
הַשְּׁמִימָה.

וְלֹאֲבֵי אָבִיא עֲטָקָסִם אֲשֶׁר יִכְתּוֹב אֶת־הַדְּבָרִים מֵאֲלֵיו
וְהוּא לֹא־יִדַּע.

וְלֶךְ, אֲמִי, שׁוּמָה עָלַי לְהַבִּיא אֶת־הָאֲרָגוֹ וְאֶת־הָאֲבֹן הַיְקָרָה
אֲשֶׁר עָרְפָה כְּעַרְףְּ הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר לְשִׁבְעָה מְלָכִים.

לב אחד ונפש אחת.

לו הייתי, אס-חמדות, רק בלב קטן, ולא הייתי בנדך
הקטן, האמר אמרת אלי, "לא", לו נסיתי לאכול עמך מן
הקערה האחת?

האם הנס הנסיות אותי ואמרת אלי: "העלה מזה, אתה
בלב קטן ונמאס"?

כיצתה גשי הלאה, אמי, גשיו! לא אוסיף עוד לנצח
למרה אלך בקראך לי ולא אתגף עוד לנצח להטריפני את
מאכל יומי.

לו הייתי, אס-חמדות, רק תפי קטן וירק, ולא הייתי
בנדך הקטן, האסר אסרתני אלך בכבל מיראה פן אעיוף מזה
והלאה?

האם הנהר הנהרתי אותי באצבעך ואמרת אלי: "מה
רע לב הצפור הפוחז הנה! הן מכרסם הוא את-טבעות כלי
יום וליילה"?

כיצתה גשי הלאה, אמי, גשיו! אברח-לי הנערה, כי לא
אחפוץ כי תוקיפי לקחת אותי אל-בין נרועותיך.

מלאכות.

מדי צלצל הגונג עשר בבקר ואני עבר ברחובנו לבוא
אל-בית-הספר -

או אפגוש יום-יום את-הרכל הנושא את-סבלו וקורא:
„צמידים, צמידים גבישו“

אינדבר אשר יאיץ בו, איך-ארה אשר נחוצ לו, איך
מקום אשר עליו לפנות אליו, איך-מועד אשר שמור לו לשוב
בו הביתה.

חפצתי פיי-אהיה רכל, מתהלך כל-היום בחוץ וקורא:
„צמידים, צמידים גבישו“

ובארבע אחרי מועד הצהרים ואני שב מבית-
הספר -

או יש פירארה בעד שער הבית הלז את-הגנן בקפרו
באדמה.

עשה הוא בקרדמו ככל-אשר יעלה על-לבו. את-לבושיו
יגאל בטיט, ובתחו לשמש הלהט לאפסת אותו או לעשותו
רטיב, לא יהיה לו איש למוכית.

הפצתי כִּי־אֶהְיֶה לְגִנְנִי, חֹמֶר בְּגִן לְאֹת נִפְשֵׁי וְאִישׁ לֹא
יִמְנָעֵנִי מִחֹפֶר.

וְלִמְעַד אֲשֶׁר יִחְשַׁף הָאֹר בְּעָרֵב נֶאֱמַי שׁוֹלַחַת אֹתִי
לְשֹׁכֵב -

אִז יֵשׁ כִּי־אֶרְאֶה בְּעַד הַחַלּוֹן הַפְתּוּחַ אֶת־הַשׁוֹמֵר מִדִּי
לְכַתּוֹ הַלּוֹף וּפְסַע אָנָּה וְאָנָּה.

אֶפֶל הֶרְחֹב וּגְלָמוֹד וְהֶעֱשִׂשִׁית אֲשֶׁר בְּרַחֹב עֹמְקֵת
בְּגִבּוֹר גּוֹרָא אֲשֶׁר עֵינַי אֶדְמָה לוֹ בְּרֹאשׁוֹ.

הַשׁוֹמֵר מְנוֹפֵף אֶת־הַמְּנוֹרָה, הוֹלֵךְ וְעוֹבֵר עִסְצִוֹ אֲשֶׁר
בְּצִדּוֹ, וְהוּא לֹא יַעֲלֶה עַל הַמְטָה לְשֹׁכֵב אֶף־לֹא פַעַם אַחַת
בְּכָל־יְמֵי־חַיָּו.

הַפְצִיתִי כִּי־אֶהְיֶה לְשׁוֹמֵר, עוֹבֵר בְּרַחֹבוֹת בְּכָל־לַיְלָה וּמְגַרֵּשׁ
אֶת־הַצְּלָלִים בַּמְּנוֹרָתִי.

הנעלה.

אמי, מה-נבערה עוד בתוך הקטנהו רק ילדה פתיה היא
 בלה!
 אין היא יודעת להבדיל בין המאורות אשר ברחוב
 ובין הכוכבים.
 ובשתקנו שחוק, אכילה באבני חצץ, וחשבה פיאמנם
 מזון הן באמת והיא מנסה לשימן בפיה.
 ובפתחי ספר לפנייה ובצותי לה ללמד אלה ברת
 גמלה, וקרעה את העלים בידיה וצהלה משמחה על-לא-דבר.
 כן ארח בתוך הקטנה בעשותה את-חק למדיה.
 ובנהידי לה ראש מפעש ואני גוער בה וקורא לה בת-
 בלית-רבות, ושחקה וחשבה את-כל-זאת ללצון נהמד.
 כל-איש יודע כי אבינו הלה לדרך רחוקה, אבל אם
 מדי שחקי אקרא בקול, אבי, והביטה סביב בסערות לב
 והאמינה באמת כי אבינו קרוב.
 ובפתחי לי לשעשעי בית-ספר למען החמורים אשר
 הביא הכבס אלינו, להסיע בהן את-הכתנות לכבסן, ואני
 הנהר אנהיר אותה כי מורה אנכי, וצעקה בל-ידעת וקראה
 לי דדי ו!

במך הקטנה אומרת לביד את־הבית. הן ללעג תהיה;
קוראת היא לאלהי גגש - גגוש.
אמי, מהזבועה עוד במך הקטנהו נק ילדה פתיה היא
קלהו

הַקָּטָן אֲשֶׁר הָיָה לְאִישׁ.

מַעַט וּמַצְעֵר אָנֹכִי כִּי עוֹדְנִי נֶעַר קָטָן. אָכֵן גְּדוֹל אֶהְיֶה
כַּאֲשֶׁר אֶזְכֵּן כְּמוֹ-אֲבִי.

מוֹרִי יָבוֹא וַיֹּאמֶר: „הִנֵּה הַמוֹעֵד עוֹבֵר. מַהֵר הִבֵּא אֶת־
לּוֹחֶךָ וְאֶת־סִפְרֶיךָ“.

וְאָנִי אֶעֱנֶה: „הֵטֵרִם תִּדְעֶ? הֵן גְּדוֹל אָנֹכִי כְּאֲבִי.
אֵין חֲקוֹת לְמַדִּים לִי עוֹד“.

וּמִלְמַדִּי יִשְׁתָּאֵה לִי וַיֹּאמֶר: „אָכֵן יָכוֹל נָה לְנַטוֹשׁ אֶת־
סִפְרֶיךָ, כִּי־הִנֵּה גְדוֹל הוּא“.

אֶלְבֵּשׁ אֶת־בְּגָדֵי אֲשֶׁר־לִי וְאֶפֶן לְצֵאת לְשׁוּק הַמִּמְכָּר
אֲשֶׁר שָׁם הַהֲמוֹן רָב.

דוֹדִי יִשְׁמַעֵר עָלַי וַיִּקְרָא: „הֲלֹא תֵאבֹד בַּדֶּרֶךְ, נַעֲרִי,
הִבֵּה וְאַשְׁאֵף“.

וְאָנִי אֶעֱנֶה: „הֵטֵרִם תִּרְאֶה, דוֹדִי? הֵן גְּדוֹל אָנֹכִי כְּאֲבִי.
לְבָדִי אֶלֶף לְשׁוּק הַמִּמְכָּר“.

וְדוֹדִי יֹאמֶר: „כֵּן־הוּא, יָכוֹל נָה לְלַכֵּת אֶל־כָּל אֲשֶׁר
נִהְיֶה רוּחוֹ, כִּי־הִנֵּה גְדוֹל הוּא“.

אֲמִי תְּבוֹא מִן־הַרְחֻצָּה לְעֵת תַּתִּי כֶּסֶף לְאוֹמְנֹתַי, כִּי

גִּדְעָתִי לְפָתוּחַ אֶת־הָאֲרָגוֹן בְּמַפְתַּח אֲשֶׁר לִי.
 וְאָמַי תִּקְרָא: „מִה־תֹּאמַר לַעֲשׂוֹת, אַתָּה בְּדָבָר־תִּרְבּוּחַתִּי“
 וְאָנִי אֹמֵר: „הֵטֵרִם תִּדְעִיז הֵן גְּדוֹל אֲנִי כְּאָבִי, וְעַל־י
 שׁוֹמֵה לְתַת אֶת־הַכֶּסֶף לְאוֹמְנָתִי.“
 וְאָמַי תֹּאמַר אֶל־לִבָּהּ: „יְכוֹל זֶה לְתַת כֶּסֶף לְכָל־אִשָּׁר
 תִּאֲנֶה נִפְשׁוֹ, כִּי־הִנֵּה גְדוֹל הוּא.“
 בָּבֹא מוֹעֵד הַחֲפִשָּׁה בַחֲשׂוֹן וְשָׁב אָבִי מִדְּרָכּוֹ, וְהוּא
 חוֹשֵׁב כִּי עוֹדְנִי זַעַר קָטָן, וְהִבִּיא לִי מִן־הַעִיר גְּעִלִים קְטַנּוֹת
 וּמְדֵי מְשֵׁי צָרִים.
 וְאָנִי אֹמֵר: „אָבִי, מִן אֹתָם לְדַדִּי, כִּי גְדוֹל אֲנִי כְּמוֹךָ.“
 וְאָבִי יָשִׁים אֶל־לִבּוֹ וַיֹּאמֶר: „יְכוֹל זֶה לְקַנּוֹת לוֹ אֶת־
 בְּגָדָיו כְּכֹל־הָעוֹלָה עַל־רוּחוֹ, כִּי־הִנֵּה גְדוֹל הוּא“

השעה השתים-עשרה.

אמי, מניני ואחדל עתה מחקות למדי. הלא ישבתי על-
ספרי כל-הבקר.

ראי הנה תאמרי כירק השעה השתים-עשרה עתה.
אבל נחשוב-נא כי-כן הוא, כי לא עברנו עוד ממועד זה
והללָה, ואולם הנבצר ממך עד-נצח לדמות בנפשך כי מועד
אחר הצהרים הנה בא בא אף-כי עתה רק השעה השתים-
עשרה?

ואני הנה לא נבצר ממני להשיא אותי על-נקלה כד
עתה-נה הגיע השמש עד לשפת שדה הארז הלז וכי אשת
הדיג הזקן מלקטת עתה טרפי ירק על-שפת היאור אשו
מגד להיות לה לארקה בלילה.

לא נבצר ממני לעצום את-עיני ולחשוב בלבי כיהנה
זה קדרו הצללים עתה ועליו מתחת עץ המדר ומי היאור
כסו עתה בנגהות שהורים.

אם לא נבצר מן-השעה השתים-עשרה לבוא אלינו
בלילה, מדוע-נה נבצר מן-הלילה לבוא אלינו בשעה השתים-
עשרה?

מלאכת סופרים.

אומרת את פי אבי כתב ספרים ערמות ערמות רבות -
אבל את אשר יכתוב לא אבינה.

כל הערב קרא באוניף את הכתוב - אבל האם באמת
לא יפלא ממך לדעת את אשר תשב?
מה נחמדים, אמי ספרי הנפלאות אשר את יודעת
לספר באונינו ואני חפץ לדעת, מדוע אין אבי מבין לכתוב
כמו אלה?

האם לא שמע מפי אמו גם הוא ספרי נפלאות על דבר
גבורים נוראים ואילות פלאות ובנות מלכים?
השכח את כלם?

לפעמים בהיותו מאחר לבוא אל הרהר חצה שומה עליו
לכת ולקרא לו מאת פעמים.

מחכה את לו ושומרת על מאכלו להיותו חס, והוא
יושב וכותב ושוכח כפעם בפעם.

אבי בחר לנפשו משחק עשות ספרים.

ואני בבאי לחדר אבי לשעשע שם, ובאת כנגד וקראת
לי וצעקתי: רך בן סורר ומוכה הנער הזה?

וְאִם יֵשׁ כִּי־אֲשַׁמֵּעַ קוֹל שְׁאוֹן מֵעַט וְאִמְרַתְּ כְּרֹגַע: „הֲלֹא
 תִּרְאֶה כִּי־אָבִיךָ יוֹשֵׁב עִתָּה עַל־הַמִּלְאָכָה!”
 מָה הַמְשָׁחָק הַזֶּה לְהִיּוֹת כּוֹתֵב תְּמִיד וְלָשׁוּב תְּמִיד
 וְלִכְתּוֹב?

אִם־אֶקְחֶי לִי אֶת־עַט אָבִי אוֹ אֶת־קֶנֶה הַעוֹפְרַת אֲשֶׁר־לִי
 וְאִכְתּוֹב אֶל־תּוֹךְ סִפְרוֹ כְּמַהוּ גַם־הוּא - א, ב, ג, ד, ה, ו, ז,
 ח, ט, י - לְמַה־זֶּה תִּגְעָרִי בִּי, אָמִי?
 וְאִם אָבִי יִכְתּוֹב וְהִתְרַשְׁתָּ וְדָבַר לֹא תֹאמְרִי.
 אִם יִשְׁחִית אָבִי צְרוּרוֹת צְרוּרוֹת נִיר לְרִיק, הֲלֹא תִהְיִי
 בְּלֹא־רָאָה, אָמִי.

וְאִנִּי אִם־אֶקְחֶי לִי רֶק גְּלִיּוֹן אֶחָד, לַעֲשׂוֹת בּוֹ אֲנִי־שֵׁיט,
 וְאִמְרַתְּ כְּרֹגַע: „מַה־יַּעֲנֶה נֶעַר זֶה אֶת־נַפְשִׁי!”
 מַה־תַּחֲשָׁבִי אִפּוֹא בְּלִבְךָ בְּשַׁחַת אָבִי נִיר צְרוּרוֹת צְרוּרוֹת
 שְׁלֵמִים לְהַתּוֹת עֲלֵיהֶם תּוֹיִם שְׁחוֹרִים מְזָה וּמְזָה עַל־פְּנֵי שְׁנֵי
 עֵבְרֵיהֶם?

נשוא האגרות הרע.

למה תשבי פה על-העפר מקרישה וגלמודה? הלא תגיד
לי, איסחמדות!

הגשם יפרוץ הביתה בעד החלון הפתוח ושטף אותך
במים כלך ואת לא תשימי לב.

התשמעי את-קול הגונג בצלצל ארבעז - הנה מועד
לאחי לשוב הביתה מבית-הספר.

מה זה נעשה לך, פי ככה שנו פניך?

האגרת לא באה לך היום מעם-אבי?

ראיתי את-נשוא האגרות והוא מביא אגרות בשקו כמעט
לכל-איש מן-העיר.

רק את-אגרות אבי נטמין עמו לקרא בהן הוא לבדו.
ידעתי נכון פנכון היום פי רק איש צר ורע נשוא האגרות
הזה.

אבל אל-נא לך למרר נפשך על-כל-זאת, איסחמדות.

הנה מחר יום שוק ונכר בכפר הקרוב. צוי-נא את
שפתך וקנתה שמה עטים וניר.

אנכי בעצם ידי אכתוב לך את-כל אגרות אבי לא
תמצאי בהן אף משגה אחד.

אכתוב אותן מא-ל-יך ועד כ"ף.

אָבֶל מִדּוֹעֲזוֹה תִּשְׁחַק־לִי אָמִי?
 הָאֵם לֹא תֵאֱמִינִי־לִי כִּי יִדְעָתִי לְכַתּוֹב כָּתַב טוֹב כְּכֹל־
 אֲשֶׁר יִכְתּוֹב אָבִי?
 אָבֶל הֲלֵא אֲשֶׁר־טִט־לִי אֶת־נְרִי הַיֵּטֵב וְאֶכְתּוֹב אֶת־כָּל־
 הָאוֹתוֹת גְּדוּלָּיִם וּבְרוּרִים.
 וּבַהֲשִׁלְמִי אֶת־אֲגַרְתִּי הִתְחַשְׁבִּי כִּי אֲנֹאֵל כְּאָבִי וְאֲשַׁלְּיָךְ
 אוֹתָהּ אֶל־הַשֶּׁק אֲשֶׁר לְנִשְׂא הָאֲגָרוֹת הָאֶכְזָרִי?
 אֲנֹכִי אֲנֹכִי בְעֵצָם יְדִי אָבִיאָנָה לָךְ מִהֲרָה וְאֶעְזּוֹר עִמָּךְ
 לְקַרֵּא אֶת־כְּתָבִי בְּכָל־אֲגַרְתִּי וְאֲגַרְתִּי.
 יִדְעָתִי הַיֵּטֵב כִּי־אֵין עִם־לֵב נִשְׂא הָאֲגָרוֹת לְתַת־לָךְ אֶת־
 הָאֲגָרוֹת אֲשֶׁר חֲמָדוֹת הֵן בְּאֵמַת.

הגבור.

אמי, דמי נא בלבך פי נוסעים אֲנַחְנוּ בְּדֶרֶךְ וְאֲנַחְנוּ
עֲבָרִים בְּאֶרֶץ נִכְרִיָּה רַבַּת רְעוּת וְנוֹרָאוֹת.
וְאַתָּה נִשְׂאת בְּאִפְרַיִן וְאֲנִי רוֹכֵב עַל־יָדְךָ עַל־סוּס אָדָם.
וְהָעָרֵב הִנְהִיבָא וְהַשֶּׁמֶשׁ יוֹרֵד. מְדַבֵּר יוֹרְדִיגְהִי רֹבֵץ
לְפָנֵינוּ מִתְעַלֵּף וְחֹרֵר כָּלוּ. כָּל־הָאֶרֶץ שׁוֹמְמָה וְשִׁכּוּלָה.
וְאַתָּה מִפְתַּחַת בְּלִבְךָ וְחוֹשֶׁבֶת: „לֹא יִדְעָתִי לְאֵן־זֶה בְּאֲנִי׃
וְאֲנִי אוֹמֵר אֵלָיְךָ: „אָמִי, אֵל־תִּירָאִי׃

נִיר הַשָּׂדֶה סִמַּר מִטְרָפֵי נְשָׂא שְׁנוּנִים, וּמִמְעַל־לִי יִשְׁטוּף
נְתִיב צַר וּמְלֹא גִבְנוֹנִים.
כָּל־בְּהֵמָה לֹא תִרְאֶה עַל־פָּנַי הַמְרַעָה; נֶאֱסַף הַמִּקְנֵה אֶל־
מִכְלְאוֹתָיו בַּכְּפָרִים.
וְהַחֲשֵׁכָה הוֹלֶכֶת הַלֵּךְ וְגִבְרֵי הַלֵּךְ וְהַנֹּטֵשׁ עַל־פָּנַי הַאֲדָמָה
וְעַל־פָּנַי הַשָּׁמַיִם, וְאִין אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים לְהַגִּיד לְאֵן אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים.
פֶּתָאם אַתָּה קוֹרֵאת לִי וְשֹׁאֲלֶת בְּקוֹל דְּמָמָה זְקָה: „מָה
הָאוֹר הַזֶּה אֲשֶׁר־נִרְאָה עַל־שֵׁפֶת הַחוֹף?׃

בְּרַגַע הַזֶּה וְקוֹל צִצְקָה אֵימָה יִשְׁמַע וְתִמוּנוֹת בָּאוֹת

ועולות עלינו.

ואת רובצת באפריזוןך תחתך וקוראת הלוי וקרא
בשמות אליהך אשר בתפלותיך.

והאנשים הנושאים אותך מתחבאים מחרדת פחד בסבך

האטד

ואני מבצע אליך: „אל-תיראי, אמי, הלא אנכי עכףו“

בידיהם מקלות ארזים ושלערוותיהם מעופפות ברוח פרע

סדיב לראשם, ככה יקרבו לבוא, הלוי וקרוב, הלוי וקרוב.

ואני צועק: „השמרו לכם מגשת, נבלים עוד פשע

אחד ואתם בני-מנות בלכם“

והם ממליטים שנית קול וועה ונוראה נמגיחים עלינו

בסערה.

ואת תופשת בידי ומדברתי: „בשם אלהים, נערי תמודי,

נטה מפניהם ועברו“

ואני אומר: „אמי, רק חכי מעט וראיתי“.

אז אכה בדרךך ובסוס לבעבור רוח מרוצת משגע

ותרבי ומגני משתקשקים איש אל-רעהו.

והמלמה נטושה בנוראותיה, אמי, אשר תחלוף רעהה

את-כל-בשרך לו תביטי אותה מתוך אפריזוןך.

ורבים מהם נסים ומספר רב מכה לשבבים.

נֶאֱנִי יוֹדֵעַ כִּי בַעַת הַהִיא, בְּשִׁבְתְּךָ תַּחְתִּיךָ לְבִדְד, חֲשַׁב
 חֲשַׁבְתָּ בְּלִבְךָ: רַק אֵיךְ זֶה כִּי־אֵם מֵת נִעְרַף.
 אֵךְ הִנֵּה אֲנִכִי בֹא לְפָנֶיךָ חֲמוּץ בְּגִדִים מְדָם וְאוֹמֵר:
 „אֲמִי רְאֵי הִנֵּה עָבְרָה הַמִּלְחָמָה”.
 וְאַתָּה יוֹצֵאת אֵלַי וְנוֹשָׁקֶת לִי וְחוֹבֶקֶת אוֹתִי אֶל־לִבְךָ
 וּמְדַבֶּרֶת אֶל־נַפְשִׁי:
 „לֹא יוֹדַעְתִּי אֶת אֲשֶׁר־הֵייתִי עוֹשָׂה לְיֹלָא נְעָרִי זֶה הֲלֵךְ
 עִמִּי לְשַׁחֲנִי”.

הֵן אֶלְפֵי דְבָרִים אֵין מוֹעִיל בָּהֶם יִקְרוּ אוֹתָנוּ יוֹס־יוֹס -
 לָמָּה יִפְלֹא מֵאֲשֶׁר כִּזְוָה לֵהֵיוֹת בְּאֶחָד הַיָּמִים לְדַבֵּר אָמֵת גַּם־הוּא?
 כִּי־אֲזוּ הָיָה כְּאֶחָד מִסִּפְרֵי הַנִּפְלְאוֹת הַכְּתוּבִים עַל־סִפְר.
 וְאָחִי אָמַר יֹאמֵר: „הֵייתְכֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה כִּזְוָה? נֶאֱנִי חֲשַׁבְתִּי
 תַּמִּיד כִּי זְרוֹת וְרַחֲוִקוֹת מְאֹד כְּאֵלֶהוּ”
 וְאֲנֹשִׁי כִּפְרָנוּ אָמַר יֹאמְרוּ: „הָאֵם לֹא חָסַד הוּא מֵעַם
 אֲלֵהִים כִּי הָיָה הַנֶּעַר עַם־אֲמוֹנִי”

אַחֲרִית.

אָמִי, הַנְּהַבֵּא מוֹעֵד לִי לְלֶכֶת - וְאַנְכִי הוֹלֵךְ.
 וְהִיָּה בֵּין-עַרְבִים בְּעֵלוֹת הַעֲלֹטָה הַתּוֹרַת וְהַשׁוֹמְמָה,
 וְהַתְּפָרָשִׁי אֶת-כַּפֵּיךָ עַל-מִטְתְּךָ אֶל-נַעֲרָךְ, וְעֵנִיתִי וְאַמְרַתִּי: „אִין
 נַעֲרֶךָ בְּנֵהוּ” - אָמִי, הַנְּנִי הוֹלֵךְ.
 נָאֲנִי אֶהְיֶה לְנִשְׁמַת רוּחַ, קִלְה וְעִנְגָה, וְאָבֹא וְאַתְרַפֵּק
 עֲלֶיךָ; לְגַלְגַּל אֶהְיֶה עַל-פְּנֵי הַמַּיִם לָעֵת הַתְּרַחֲצֶךָ בְּהֵם וְאַשֵּׁק
 לְךָ הַלּוּךְ וְנִשְׁק, הַלּוּךְ וְנִשְׁק.
 וּבְלִיל סַעֲרָה בְּהַתְדַפֵּק הַגָּשֶׁם עַל-הָעֵלִים, וְשִׁמְעַת אֶת-
 קוֹלִי בְּמִטְתְּךָ בְּלֵט וּשְׁחֹק פִּי גֹאֵר לְךָ עַם-הַבְּרֶקַח יַחְדָּו וְחִירוֹ
 אֶל-חֲדָרְךָ בְּעַד הַחַיּוֹן הַפְּתוּחַ.
 וּבְשִׂכְבְּךָ עָרָה בְּלִילָהּ וּמְאַחֲרַת לְהַגִּית בְּבִנְךָ, וְשָׂרַתִּי לְךָ
 מֵרֹאשׁ כּוֹכָבִים: „יִשְׁנִי, אָמִי, יִשְׁנִי.”
 וְעַם-קַרְנֵי הַיָּרֵחַ הַמְּתַשׁוּטְטוֹת אֶתְגַּנֵּב אֶל-מִטְתְּךָ וְאַשְׁכַּב
 בְּחִיקְךָ לָעֵת תִּישְׁנִי.
 וְלַחֲלוּם חִוּיֹן-לִילָהּ אֶהְיֶה וּבְעַד פְּתַחִי עַפְעַפֵּיךָ הַקָּטָנִים
 אֶחְלַק עֲלֶיךָ לְתוֹךְ מַעֲמָקֵי שְׁנַתְךָ, וּבְהַתְעוֹרְרֶךָ וּמִבִּיטִי סָבִיב
 בְּחֲרָדָה, וְאֵתִי כְּנוֹב אֵשׁ גּוֹצֵץ וְאַתְעוֹפֶף פְּתָאִם תַּחוּצָה אֶל-
 תוֹךְ הַחֲשֵׁכָה.
 וְלָעֵת יָמֵי הַחַג הַגְּדוֹל, חַג פּוּיָהּ, בָּבֵא יַלְדֵי הַשְּׂכָנִים

לשחק בביתנו, ואתמוג ואהי לזמרה בפי הקליד ואדפוק
בלבך כל-היום.

ודדתי הנאהבה תבוא עם-מתנות חג הפויה ותשאלי:
אי נערנו, אחותי? וענית, אמרתי, ואמרתי לך בקול דממה:
ישוב הוא בקבות עיני, ישוב הוא בבשרי ובנשמתתי

קול קורא לשוב.

קודר היָה הַלְיָלָה בְּלִכְתָּהּ, וְכֹלֶם יִשְׁנוּ אֶת־שִׁנְתָם.
וְהַלְיָלָה קוֹדֵר גַּם־עִמָּהּ, וְאֲנִי קוֹרָא אֵלַיָּהּ: „שׁוּבִי,
חֲמֹדַת לְבִי. כִּלְהֶאֱרָץ יִשְׁנָה וְאִישׁ לֹא יָדַע בְּבֹאֵךְ רַגַע אֶחָד
לְעַת אֲשֶׁר פּוֹכְבִים אֶל־כּוֹכְבִים מִשְׁתָּאִים“.

וְהִלְכְתָּה מֵעַמְנוּ לְעַת אֲשֶׁר הָעֵצִים פָּתְחוּ צִיצִים וְהָאֲבִיב
הָיָה חָדָשׁ.

עֵתָה הִנֵּה פָּרְחוּ הַפְּרָחִים בְּכִלְהוֹדֵם וְאֲנִי קוֹרָא אֵלַיָּהּ:
„שׁוּבִי, חֲמֹדַת לְבִי. הַיְלָדִים מְלַקְטִים פְּרָחִים וְזָרִים אוֹתָם
לְרוּחַ שְׁשַׁעְשִׁיעֵיהֶם בְּאֵין שׁוֹם לָב. וְלוֹ בָּאת וְלָקַחְתָּ לָךְ צִיץ
אֶחָד קָטָן לֹא יִכִּיר אִישׁ בַּהֶפְקָדוֹ“.

אַלֶּה אֲשֶׁר שְׁשַׁעְשַׁעוּ אֹז, מִשְׁשַׁעְשַׁעִים עַד־הַיּוֹם הַזֶּה — כָּכָה
מִסְזָרִים הַחַיִּים הוֹנֵם בְּרַחֲב יָד.

וְאֲנִי שְׁמַעְתִּי לְשִׁאוֹן קוֹלָם וְאָקְרָא: „שׁוּבִי, חֲמֹדַת נַפְשִׁי.
כִּי לָב אֲמַנּוּ מֵלֹא אֶהְבֶּה עַד לְשִׁפְתּוֹ וְלוֹ בָּאת לְחַטּוֹף לָךְ
נְשִׁיקָה אַחַת קִטְנָה מִנְשִׁיקוֹת פִּיהָ לֹא יִרַע הַדְּבָר בְּעֵינֵי אִישׁ.“

הַיִסְמִין הַרְאִשׁוֹן.

הוּ הַיִסְמִין הַזֶּה, הַיִסְמִין הַלְבָן הַזֶּה!
 וְאֲנִי אֲזַכְּרָה אֶת־הַיּוֹם הַרְאִשׁוֹן לְעֵת מַלְאִי אֶת־יָדַי
 בַּיִסְמִין הַזֶּה, בַּיִסְמִין הַלְבָן הַזֶּה!
 אֶהְבֵּתִי אֶת־אוֹר הַשָּׁמֶשׁ וְאֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָדָמָה
 הַרְעָנָה.
 הַקְשַׁבְתִּי לְקוֹל הַשׁוֹטֵף הָעֹלֶה מִהַמַּיִת הַנֶּחֱלֵל מִבְּעַד
 לְקַדְרוֹת חֲצוֹת־הַלַּיְלָה.
 שְׁמִשׁוֹת סִתּוֹ לְמוֹעֵד בּוֹאֵן נִטְיוֹ עָלַי עַל־נְתִיבוֹת
 נְעֻקְשׁוֹת בְּעַרְבוֹת אֵינָה נִעְזָבָה, וְהָיוּ כְכֹלָה בַּהֲסִירָה אֶת־צְעִיפָה
 לְקִרְאֵת דּוֹדָה.
 וּבְכֹל־אֵלֶּה עוֹד מִתּוֹק לִי זְכוֹן הַיִסְמִין הַרְאִשׁוֹן וְהַלְבָן
 אֲשֶׁר הִחַנְקֵתִיו בְּכַפִּי בְּעוֹדֵנִי יָלֵד.

וְיֵשׁ גַּם כִּי־בָאוּ לִי יְמֵי שְׁשׁוֹן בְּחַיֵּי וְאֲנִי הִתְהוֹלַלְתִּי
 עַבְהוּזִלְלִים בְּלֵילוֹת חַג.
 וְיֵשׁ כִּי לְבָקָרִים בִּימֵי גֶשֶׁם קוֹדְרִים הִגִּיתִי לִי מַלְכֵי גַם
 שִׁיר רִיק.
 וְיֵשׁ כִּי שָׁמַתִּי עַל־עַרְפִּי גַם אֶת־עֲטָרַת־הַפְּרָחִים, עֲנַרְתִּי

ערב, עשוית פרחי בקולס, אשר עטרה לי יד האהבה.
ובכל-אלה עוד מתוק לבי בקרבי מזכרון היסמין
הראשון והרצון אשר מלאתי בו כפי בעודני ילד.

התאנה.

הו את התאנה עם דלילי הראש העומדת על־שפת
 הנחל, השכחת את־הילד הקטן כאשר שכחת את הצפרים
 אשר קננו בין־עפאיד ואחר־כן עזבוך?
 האם לא תזכרי אותו בהיותו יושב אל־החלון ומשתאה
 אל־סבך שרשיף הטובלים בתחמית האדמה?
 הנשים באו עם־כדיהן למלאן מים מן־הנחל וצלף הרב
 והשחור התמודד על־פני המים ויהי לשנה המתאמצת לעור.
 ואז שמש רקד באין מנוחה על־פני גלגלי המים והיו
 כמנורי ארגים קטנים הרוקמים רקמת יריעות־זהב.
 ושני בגי־אזנים שטו על־שפת הנחל הזרועה קוצים
 בעצם צלם והילד ישב דימם ויחשוב מחשבות.
 ולבו התאווה תאוה להיות לרוח ולנשוף בין־וללילך
 ההומים, ולהיות לצלף ולתאריך על־פני המים בהאריך
 היום, ולהיות לצפור ולהנשא עד לראש צמרתך לשבת שם,
 ולהיות כבגי־האזנים ההם ולשוט בין־קוצים וצללים.

בְּרָכָה.

בָּרַךְ אֶת־הַלֵּב הַרַף הַזֶּה, אֶת־הַנְּשֵׁמָה הַלְּבָנָה הַזֹּאת,
 אֲשֶׁר הוֹרִיחָה אֶת־הַנְּשִׁיקָה מִן־הַשָּׁמַיִם לְהִיּוֹת לְנַחֲלָה לְאֲדַמְתָּנוּ.
 אֶהָב הוּא אֶת־אֹר הַשָּׁמֶשׁ, אֶהָב הוּא אֶת־חַוּוֹת פְּנֵי אִמּוֹ.
 וְאֶת־הָעֶפֶר לֹא לָמַד לְשִׁקֵּץ וּלְשִׂאף אֶל־הַזֶּהָב.
 אֲמַצְהוּ אֶל־לִבָּךְ וּבְרַךְ־נָא אוֹתוֹ.

הִנֵּה בָא אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר מָאת אֲרָחוֹת עֲקָלְקָלוֹת

לָהּ.

לֹא יִדְעָמִי אִיךָ בָּחַר בָּךְ מִכָּל־הַמּוֹן הַרֵב, פִּי עַד־
 דִּלְתֶךָ בָּא נִיחַפֵּשׁ בְּיָדְךָ לְשֹׂאֵל לְדַרְכּוֹ.
 וְהוּא הוֹלֵךְ אַתְרֶיךָ הַלּוֹךְ וְשֹׁחֵק, הַלּוֹךְ וְדַבֵּר וְלֹא יָדַע
 לְבַלְמִי הָאֲמִין.

גָּמוּל לֹו כְּאֲמוֹנָתוֹ, נָחֵהוּ בְּמִישׁוֹר וּבְרַכְהוּ.

שִׁים יָדְךָ עַל־רֵאשׁוֹ וְהִתְפַּלֵּל כִּי־גַם בְּגָאוֹת הַגִּלִּים אֲשֶׁר
 מִתַּחַת לְבִלְעָהוּ תִצָּא רוּחַ מִמֶּעַל וּמִלְּאָה אֶת־מִפְרָשָׁיו וְנִשְׂאוּ

אותו אל-חוף שלום.

רק אל-נא תשקמהו בחפזו, תנילו והתרפק על-לבך

וברכתו.

המתנה.

חשקה נפשי לתת לך דבר, בני, כי שטים אנטנו על-
פני זרם החיים.

וחיינו הן יפרדו אלה מאלה ואהבתנו תשכח.
אבל לא נואלתי עד-להאמין כי קנה אקנה את-לך
במתנותי.

חדשים ימי שני חיה ודרךך ארפת, ואמה שמה את-
אהבתנו המובאת לך מאתנו בשתי אחד ואחר-כן תפנה
וברחוק מעמנו.

הנה לפניך שעשעיה נחבריה לשעשעיה, מה-לך עוד
ולנו אם עת ולב איך-לך למענו?

הן מועד לנו למדי בבא עת וקנתנו לספור את-הימים
אשר עברו ולהשתעשע בתוך-לבנו בדבר אשר אבד מידנו
לנצח.

נחפו הנחל לרוץ ושירו עמו, ואת-פל מכשול על-דרךנו
יגרס, והקר עומד ונוכר ושולח את-מבטו אחריו באהבה.

שירי.

זה־שירי אשר־לי יעגוד את־נגינתו לך סביב סביב,
בני, כנורעות אהבה עגלות.

זה־שירי אשר־לי יגע אל־פני מצחך כנשיקת ברכת.
כ־תשב לְבִדְךָ וְיִשָּׁב שִׁירִי מִצְדְּךָ וְלִחְשׁ לְךָ עַל־אֹזְנֶךָ,
וכי בקהל תשב והקיף עליך רוח ממרחקים.
שירי יהיה לך כשמי כנפים למלומותיה לשאת את־לְבָבְךָ
עד לגבולות זה אשר לא־נודע.

כְּכֹכֵב נֶאֱמָן יִהְיֶה לְרֹאשֶׁךָ בְּרִבּוֹץ חֲשֻׁכֹת לַיְלָה עַל־פְּנֵי
נתיקך.

בְּבֹחַ עֵינֶיךָ יִשָּׁב שִׁירִי וְאֶת־עֵינֶיךָ יִט אֶל־קֶרֶב לֵב
כ־דְבָר.

וְאִם־הִחַרְשׁ יִחַרְשׁ קוֹלִי עִסְמוֹתַי וְדָבַר שִׁירִי בְּלִבְךָ הִמֵּי

ילד-מלאך.

צעקיס הט ונגלחמים, חדלי אמונה הם ונואשים, וקז
אין הם יודעים לריבותיהם.

ובאו-נא אל-בינותם ימי שני חיה כשלהבת אורה, בני,
אשר לא תתלקח ואשר טהורה היא והפלאת אותם עד-לדממה.
אכזרים הם במוותם ובקנאותם, היו דבריהם כמו
שכינים נסתרים, צמאים לדם.

לך והתיצב לבינות לבותיהם הנלוזים, בני, ואת-עניןך
הרחמניות העף בהם והיו כשלוט הערב המלא סליחות אהרי
מריבי היום.

מן להם והביטו את-פניך, בני, והבינו את-תכלית כל
ענין; תן להם ואהבוך ואהבו אחר-כן איש את-אחיו.
בא, בני, ושים מעון לך בחיקוזה אשר גבולות אי-לו.
עם-עלות השמש פתח את לבך ורוממהו כמו פרח פרח ועם-
רדתו גטה ראשה וכלה בדממה את-מלאכת הקדש יומם.

הַבְּרִית הַאֲחֵרֹנָה.

„בא ושְׁכַנְנִי“ קראתי בְּעִבְרֵי בְּבִקְרָא אֶת־הַרְחֹב הַרְצוּף
אֲבָנִים.

וְהַמֶּלֶךְ בָּא בְּמִרְפְּתוֹ וְחָרְבוּ בְיָדוֹ.
וּבְיַדִי הֶחְזִיק וַיֹּאמֶר: „הֲנִנִי וְאֶשְׁפָּרֶךְ־לִי בְּעוֹלָיִ.
אֲבָל עֲזוּ לֹא נִחְשַׁב לִי מְאוּמָה וְהוּא עֵבֶר לְזִרְכוֹ
בְּמִרְפְּתוֹ.

בְּחֵם הַצְּהָרִים הָיוּ יַלְתוֹת הַבְּתִים סְגוּרוֹת.
וְאֲנִי הוֹלֵךְ עֵבֶר אֶת־הַרְחֹב הַמְעֻקָּל.
וַאִישׁ זָמַן יָצָא הַחוּצָה עִם־שֵׁק זָהָבוֹ.
וְהוּא חָשַׁב עִם־לְבוֹ וַיֹּאמֶר: „הֲנִנִי וְאֶשְׁפָּרֶךְ־לִי בְּכִסְפִי.
וְאֶת־שְׁקָלִי שְׁקַל אֶחָד אֶל־אֶחָד, אֵךְ אֲנִי פְּנִיתִי וְאֶלְךָ.

הָעָרֵב בָּא. מְשׁוֹכֵת הַגֶּן הֵימָּה כְּבִדָּה בְּפָרְחִים פְּלָה.
הַנְּעָרָה הַנְּחֻמָּה יָצְאָה הַחוּצָה וַהֲאָמַר: „הִבֵּה וְאֶשְׁפָּרֶךְ־
לִי בְּשֹׁחַק פִּי“.

אַךְ שְׁחֹק פִּיהָ גִּוַע וַיִּמַּס בְּדַמְעוֹת, וְהִיא שָׁבָה לְבִדְהָ
בַחֲשָׁךְ.

הַשֶּׁמֶשׁ הִזְהִיר עַל־פְּנֵי הַחֹלֵל וְגַלְיָ הָיָם הָרְסוּ אֶל־הַיְבֻשָּׁת.
וַיֵּלֶד יוֹשֵׁב וּמִשְׁעָשֵׁעַ עַל־קַלְפֹּת קוֹנְכִיּוֹת.
וְאֶת־רֵאשׁוֹ הַרִים נִהְיָ כִּי־דַע אֹתִי וַיֹּאמְרוּ: הֲנִנִי
וְאֶשְׁכַּרְה־לִּי חֲנָם בְּלֹא־דָבָר.
לְמִן־הַעַת הַזֹּאת וְהַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי עִם־הַיֵּלֶד בְּשַׁעֲשֻׁעֵיו
עֲשֵׂתִנִּי לְאִישׁ תְּמַשִּׁי.

